

שריבי אזרח

פרשת

ו'ארא

תשפ"ד

342

וַיבֹּא עֲרֹב כָּבֵד

תוכן

שיעורים

3 שיעור שנמסר ביום שני י"ג טבת לכולל אולם התפילות
35 שיעורי שבת שמות

35 והתקדשותם: טוכמות מוצרים

37 הפרשה: א' שבת

בשערי מורינו הרב
בברכת המזון של
סעודה שלישית שמות
באדיבות: התחדשות

נכתב ונערך

על ידי

ב"ה

שעל ידי

התמונות באדיבות:
נתן אמזלג
מערכת התחדשות

יפוצנו מעינותך הוצה

בשורה משמחת

ב"ה ניתן לקבל את הגליון "שביבי אור" עם
השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו
הרב אליעזר ברלנד
מדי שבוע בערים:

- בת ים
- נתיבות
- רעננה
- באר שבע
- פתח תקוה
- אשדוד
- ביתר
- בית שמש
- דימונה

הופיעו!

הירולדת מזהרנת

התקדשותם: טוכמות מוצרים

פרטים: 050.738.2689 | 050.412.0653

תל אביב

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

הקי המאחד ביותר

***9148**

הקי של ברסלב

התקדשותם: טוכמות מוצרים

פרטים: 050.738.2689 | 050.412.0653

תל אביב

שיעורים

שיעור שנמסר ביום שני י"ג טבת לכולל אולם התפילות

חמס מכורותיהם" אני לא רוצה להכיר אתכם.

כי יעקב לא ידע בדיוק מה קרה [במכירת יוסף], כתוב בפסיקתא¹ שהוא לא ידע, כתוב שיוסף לא פגש את אבא שלו אף פעם, יוסף בחיים לא פגש את אבא שלו, [רק] שהוא בא למצרים, ו[פעם שניה כשאמרו לו:] "הנה אביך חולה", זה יום לפני הפטירה שלו, אבל [חזן מזה] יוסף בחיים לא דיבר עם

[יעקב לפני פטירתו אמר:] "שמעון ולוי אחים כלי חמס מכורותיהם", [שהוכיחם על שהרגו את כל בני העיר שכם על חטיפת דינה], איזה קללות, קללות כאלה לא ראיתי בחיים שלי, כמה מותר לקלל את הילדים המתוקים? הילדים הכי מתוקים בעולם מסרו את הנפש נכנסו לעזה, לשכם, חיסלו את כל המחבלים, ואחרי כל זה הם מקבלים קללות כאלה שלא היה בעולם: "שמעון ולוי אחים כלי

מראי מקומות והערות

לו אביו חולה לא היה יודע אלא להודיען **צדקו שלא רצה להתייחד עם אביו שלא יאמר לו היאך עשו בך אחיך** (ומקללים את) [ומקללים אמר] יוסף אני יודע צדקו של אבא כל דבריו (גזירותיהן) [גזירות הן] אמר ללבן עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה (שם ל"א ל"ב) ומתה אמי ואני בא לומר שיקללם יקללם ונמצאתי מחריב את כל העולם שלא נברא העולם אלא בשביל השבטים לפיכך לא היה הולך אצל אביו בכל שעה:

¹ פסיקתא רבתי - פרשה ג
ויאמר ליוסף הנה אביך חולה (בראשית מ"ח א')
מי אמר לו שאביו חולה יש אומרים ברוח הקדש ראה ויש אומרים בלהה אמרה לו שהייתה משמשת [את] יעקב כיון שחלה באה ואמרה ליוסף ויש אומרים בנימין הודיעו ויש אומרים קריוסי הושיב יוסף בפלטרין כיון שהרגישו ביעקב שחולה באו והודיעו ליוסף והרי כל שבחו של יוסף שהיה מפליג על כבוד אביו ולא נכנס אצלו בכל שעה שאילולי שבאו אחרים ואמרו

בויגש שהאחים
אומרים ליוסף, אבא
שלנו אומר 'טרופ
טרופ יוסף'.

הם מדברים עם
יוסף, אתם לא רואים
שזה יוסף, איפה
השכל שלכם, הוא
אומר [על פי הגביע: אתה]
ראובן, שמעון, לוי,
יהודה, מה זה, אין
כזה גביע בעולם,
אתם לא קולטים,
[והאפשרות היחידה שידע את
שמותם, ומי גדול ממי היא
שהוא עצמו יוסף],
המכשף הכי גדול לא
יכול לדעת את
השמות של האנשים,
אין דבר כזה, וראובן
ראשון, שמעון שני,
לוי שלישי, יהודה

רביעי, הוא אומר להם את הסדר,
הוא אומר להם אפילו איזה
בובות היה, כתוב מולדתי²,
הוא אמר מולדתינו, הוא אמר

אבא שלו, כי אבא שלו עד הרגע
האחרון [שגילה שיוסף חי] אמר 'טרופ
טרופ יוסף', [שתמיד חשב שהסיבה
שיוסף נעדר כיון שנטרף ומעולם לא ידע
שהאחים מכרו אותו], עכשיו קראנו

מראי מקומות והערות

בר פהנא אפילו עצי עריסתינו גלה לנו:

² מדרש רבה בראשית פרשה צא פסקה י
"ויאמרו שאל שאל האיש לנו
ולמולדתנו" וגו' (בראשית מג, ז) אמר רבי אבא

לנו את הבובות, בכל מיטה שמים בובה, דב, נמר, זאב, תינוק, תינוקת, כרובים, הכל הוא אמר להם, עם איזה בובות הם שיחקו, הכל הוא אמר להם, אז תראו שזה אח שלכם.

מה אתם [אומרים ליוסף:], בי אדוני, יהודה אומר לו: תשמע פה כבר לא ילך לך, פה אני אלך עד הסוף, הפעם כי כמוך כפרעה, אז הוא (- יהודה) אומר (פרעה יחסל אותך), אני יחסל את פרעה, אתה לא מכיר אותי עוד, אני עכשיו הולך לחסל את פרעה, אומר רש"י: כי כמוך כפרעה, אני גם הורג אותך גם הורג את פרעה, מסכן פרעה, איפה הוא נפל, באיזה פח... אני לא מבין למה, מה הוא עשה לא טוב פרעה, למה ככה עושים לו...

"בסודם אל תבוא נפשי בקהלם אל תחד כבודי, כי באפם הרגו איש", כי זה מחלוקת, הרמב"ן מסביר שזה מחלוקת בין יעקב

והאחים, היה מחלוקת [בהלכה], כל אבא יש לו מחלוקת עם הבנים שלו, ככה זה רגיל, כל אבא אומר לבן תעשה ככה הבן עושה הפוך, אז הם גם עשו הפוך, הוא אמר להם אני לא חושב שבשביל ילדה אחת מותר להרוג עיר שלמה, אבל זה לא נכון, כי בשביל אשה אחת הרגו שבט שלם לא רק עיר, הרגו שבט שלם! [כל שבט בנימין, וכן מתו] 70 אלף מישראל.

כתוב שאדם אסור לכעוס על אשתו, אם אדם יכעס על אשתו היא תברח מהבית, ואז הוא ילך להחזיר אותה ובדרך ימותו 70 אלף, אז הגמרא אומרת בגיטין דף ו' עמוד ב'³, (אני לא יודע אם אתם למודים גיטין, כי אתם נגד גיטין אתם רק בעד קידושין...), שלעולם אל יטיל אדם אימה יתירה בביתו.

נקרא את הגמרא שמבקשים יפה, הגמרא מבקשת יפה, היא לא אומרת דווקא, היא לא

מראי מקומות והערות

רב כל המטיל אימה יתירה בתוך ביתו סוף הוא בא לידי שלש עבירות גילוי עריות ושפיכות דמים וחילול שבת.

³ גיטין ו' ע"ב אמר רב חסדא לעולם אל יטיל אדם אימה יתירה בתוך ביתו שהרי פילגש בגבעה הטיל עליה בעלה אימה יתירה והפילה כמה רבבות מישראל. אמר רב יהודה אמר

שנכנסו לארץ], שאומות העולם לא יגידו: איזה עם אתם, רק נכנסו לארץ ישראל וכבר אתם עושים כאלה מעשי נבלה, מעשים מגונים, מעשי נבלה כאלה, זה המעשים הכי גרועים שבעולם, מותר להרוג אנשים על זה, הולכים להרוג שבט שלם עכשיו.

[ולכן כשראתה רחל שיכרת שבט בנימין, קראה לבנימין:] 'בן אוני', עכשיו היא נקראת מאמע רחל. קראו לה גנבה [על שגנבה ללבן את הטרפים], מותר לקרוא מאמע רחל גנבה? אתה פעם קראת לאמא שלך גנבה? אפילו שהיא גנבה אותך יום ולילה לא קוראים גנבה. עשו - היא (- רבקה) גנבה לו את הבגדים, [וכי מפני זה] הוא קרא לה גנבה? היא גנבה לו את הבגדים! ילד מסכן, ילד עם חסכים, כתוב: "וְרַבְּקָה אֶהְבֶּת אֶת יַעֲקֹב" (בראשית כה, כח), תני לו (- לעשו) נשיקה, תני לו איזה חיבוק אז הוא יהיה ילד טוב, אתה רואה ילד מתקלקל, קצת מתגלש, מחבקים אותו, מנשקים אותו, וככה מרימים אותו. במקום לחבק אותו - היא עוד גונבת לו את הבגדים, אני

אומרת אתה חייב, אבל היא מתחננת, היא מבקשת יפה, בלשון עדינה, 'אל יטיל אדם אימה יתירה בתוך ביתו, שבשביל אשה אחת נהרגו 70 אלף', אז הגיעו 400 אלף איש בשביל אשה אחת, [עם ישראל] אמרו [לשבט בנימין] תביאו את הפרחחים האלה, נטפל בהם, נשלח אותם לפסיכולוג, נשלח אותם לאמנת, לרווחה, נשלח אותם, שהרווחה תטפל בהם, אבל תסגירו אותם, תתנו אותם, [שבט בנימין] אמרו לא, אנחנו לא מסגירים, הם היו נגד הסגרה, לא רצו להסגיר, לא הסגרה!.

אז מיד הגיעו [מבני ישראל] 400 אלף איש שולף חרב כתוב, (יש פה תנ"ך שלם), הם היו 400 אלף איש שולף חרב בשביל אשה אחת, היום זה מעשים בכל יום, בכל רגע... פה, פעם ראשונה קורה בעם ישראל כזה סיפור, והגיעו 400 אלף איש שולף חרב, כל זה כתוב כאן בסוף שופטים. והתנא דבי אליהו אומר שזה היה בתחילת [תקופת ה] שופטים, רק שמו את זה בסוף [ספר שופטים שיראה שסיפור זה היה אז - ארבע מאות שנה אחר

מורינו הרב קורא בגלין שביבי אור

לא ראיתי כזאת אמא, לגנוב את הבגדים של הילד? אני לא מבין דבר כזה.
אז מה כתוב? באו 400 אלף איש שולף חרב? "ויצאו כל בני ישראל", כל בני ישראל באו בשביל אשה אחת, פה [במעשה דינה

מראי מקומות והערות

וַיִּתְיַצְבוּ פְּנֵי כָל פְּלִיְהָעִים כֹּל שְׂבָטֵי
יִשְׂרָאֵל בְּקֶהֱל עַם הָאֱלֹהִים אַרְבַּע
מֵאוֹת אֶלְפֵי אִישׁ רִגְלָיִם שֹׁלֵף חֶרֶב:

⁴ שופטים פרק כ
(א) וַיִּצְאוּ כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַתִּקְהַל
הָעֵדָה כְּאִישׁ אֶחָד לְמִדּוֹ וְעַד־בָּאִיר
שָׁבַע וְאַרְצָה הַגִּלְעָד אֶל־הִ' הַמְצַפָּה: (ב)

מגיעים עם חרבות.

”וַיִּשְׁמְעוּ בְּנֵי בְנֵימִן פִּי-עֲלוֹ בְּנֵי-
יִשְׂרָאֵל הַמְּצַפָּה וַיֹּאמְרוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל דְּבָרוּ אִיכָּה נְהִי־תָה הָרְעָה
הַזֹּאת: (שם ש, א) הם הגיעו המצפה,
הגיעו ל[מקום קבר] שמואל הנביא,
[ושאלו]: תגידו, מה קורה כאן.

עכשיו הוא מתחיל לספר, אני
באתי הגבעתה, דבר ראשון אצל
הערבים זה הכנסת אורחים, זה
דבר ראשון, אנשים הולכים
בשביל [לא לשלם באכסניה] מאה שקל
חמישים שקל, היה אפשר לישון
אצל איזה ערבי אחד, הנער אומר
לו בוא נישן בעיר יבוס, פעם לא
גרו [יהודים] בירושלים, גרו
בגבעה, גרו בבית לחם אבל לא
בירושלים.

אז ביום החמישי [שהתפייסו הבעל
והאשה], רקדו, הם רקדו חמשה
ימים, הם היו כולם ברסלבים
פעם, הם רוקדים רוקדים
רוקדים, כבר הגיע היום החמישי
”וַיִּקָּם הָאִישׁ לְלַכֵּת וַיִּפְצַר-בּוֹ
חֲתָנוּ וַיָּשָׁב וַיִּלֶּן שָׁם: וַיִּשְׁכַּם
בְּבֹקֶר בַּיּוֹם הַחֲמִישִׁי לְלַכֵּת וַיֹּאמֶר
אָבִי הִנְעֶרָה סֶעֶד-נָא לְבִכְדִּי
וְהִתְמַמְּהָהוּ עַד- נְטוֹת הַיּוֹם

בשכם] בשביל ילדה אחת הורגים
עיר שלמה, אז זה היה המחלוקת
בין יעקב והאחים.

”וַיֵּצְאוּ כָל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַתִּקְהַל
הָעֵדָה כְּאִישׁ אֶחָד לְמִדָּן וְעַד-בְּאֵר
שָׁבַע וְאַרְצָן הַגִּלְעָד אֶל ה'
הַמְּצַפָּה: (שופטים ב, א) כולם באים,
מדן, מבאר שבע, מאילת,
ממטולה, מחניתה, משלומי,
מכל ארץ הגלעד, מעבר הירדן,
מהגולן, מסוריה, מדמשק, כל
העדה כאיש אחד למדן ועד באר
שבע וארץ הגלעד אל ה'
המצפה, מצפה זה הציון של
שמואל הנביא, זה נקרא מצפה,
כי [משם] רואים את הכל, [וכן כהיום
שם] רואים את שדה התעופה,
רואים אווירונים נוחתים, היינו
עומדים שם מתפללים עשר
שנים, וראינו את כל האווירונים
נוחתים ממריאים, רואים אפילו
את הים, אם זה יום בהיר רואים
את הים.

”וַיִּתְיָצְבוּ פְּנוֹת כָּל-הָעָם כֹּל
שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל בְּקֶהֱלָה עִם הָאֱלֹהִים
אָרְבַּע מֵאוֹת אֶלֶף אִישׁ רַגְלֵי שִׁלְף
חָרָב: (שם ש, ב) בשביל אשה אחת
[באו] 400 אלף איש רגלי שולף
חרב, כולם שולפי חרבות,

תישנו, תישנו עוד 12 שעות, תלכו, בבוקר יהיה שמש, יהיה לך לב טוב, תברך ברכת המזון, נעשה עוד ריקוד, נתפלל מעריב ביחד, ומחר תלכו בבוקר מוקדם, שש וחצי זה הנץ, תעמדו שמונה עשרה, ותלכו, תיקחו ארוחת בוקר לדרך ותאכלו.

“וְלֹא־אָבָה הָאִישׁ לְלוֹן וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ וַיֵּבֵא עֵד־נֹכַח יְבוּס הַיָּא יְרוּשָׁלַם וַעֲמֹ צָמַד חֲמוּרִים חֲבוּשִׁים וּפְיִלְגָשׁוּ עֲמוֹ” (שם שם, י) הוא (- החתן) היה אדם עקשן, לא טוב להיות עקשן, [הם יצאו מבית חמיו ו]הם הגיעו עד יבוס היא ירושלים, הוא אומר יבוס זה ירושלים, שלא תחשוב שיבוס זה חברון או עזה או רפיח או חאן יונס, יבוס זה ירושלים.

הם הגיעו מול יבוס. ואומר הילד הנער שמשמש אותו, בוא נישן פה אצל הערבים, הערבים אנשים טובים, מכניסים אורחים, אפילו בחינם יכניסו אותנו, והיה להם שלושה חמורים, הם היו שלושה אנשים, הנער בעל הבית והאשה, שלושה אנשים, כל אחד חמור. “הם עם־יבוס והיום רד

וַיֵּאָכְלוּ שְׁנֵיהֶם” (שופטים י"ט, ז-ח) הוא קם בבוקר מוקדם התפלל ותיקין, כבר חמשה ימים הוא (- חמיו) מחזיק אותו, לא נותן לו ללכת הביתה, רק רוקד איתו, מאכיל אותו, מביא לו בורקס, קנעיידיך, קרעפלאך, מענדלך, תאכל עוד ארוחה, רק תאכל, רק תשתה, בוא נעשה ריקודים, כבר יום חמישי, וכבר נהיה שקיעה, הם כבר עמדו מנחה, כבר שקיעה, עוד חמש דקות שקיעה, כבר לילה, תן לי כבר ללכת, יש לי עשרה ילדים בבית.

“וַיָּקָם הָאִישׁ לְלֶכֶת הוּא וּפְיִלְגָשׁוּ וְנִעְרוּ וַיֵּאמְרוּ לוֹ חֲתָנוּ אַבִּי הַנְּעָרָה הִנֵּה נָא רְפָה הַיּוֹם לְעָרֹב לִינוּ־נָא הִנֵּה חֲנוּת הַיּוֹם לִין פֹּה וַיֵּיטֵב לְבָבָךְ וְהִשְׁכַּמְתָּם מָחָר לְדַרְפְּכֶם וְהִלַּכְתָּ לְאֵהָלָךְ” (שם שם, ט) כבר לילה, תשאר כאן עוד יום, עוד לילה, תלך בבוקר. לא! הוא אומר. אני לא מחכה שניה, אני צריך ללכת הביתה, עשרה ילדים, אשתי משתגעת שם לבד עם הילדים, קורעים אותה לגזרים. [וחמיו אומר לו:] כבר לילה, כבר חושך, אסור לצאת בלילה, כתוב אסור לצאת, זה הלכה!

של הפנורמה, מהאורות של כביש מס' 1, היינו הולכים לשדה שם מול כביש מס' 1, יורדים למטה, אז זה כבר כביש מס' 1, זה הכניסה למבשרת, אז היינו הולכים שם משמואל הנביא למטה, היום זה נקרא הר שמואל.

”והיום רד מאוד”, כבר חושך

מֵאֵד וַיֹּאמֶר הַנַּעַר אֶל-אֲדֹנָיו לְכֶ-נָא וְנִסְוָה אֶל-עִיר-הַיְבוּסִי הַזֹּאת וְנִלְיִן בָּהּ:” (שם שם, יא), הם כבר הגיעו ליבוס, ירושלים, אין שם יהודים, כבר נהיה חושך גמור, אין חשמל.

היום [אפילו] אתה בשדה, אתה יכול לקרוא, להגיד תהילים, להגיד ליקוטי תפילות, מהאורות

שם, טז) נהיה חושך גמור, אבל אין הכנסת אורחים, זה עיר שהם נגד הכנסת אורחים, ערבים הם בעד הכנסת אורחים, והם נגד הכנסת אורחים.

”וַיִּסְרוּ שָׁם לְבוֹא לְלוֹן בְּגָבְעָה וַיָּבֵא וַיֵּשֶׁב בְּרָחוֹב הָעִיר וְאִין אִישׁ מֵאַסְף־אוֹתָם הַבִּיטָה לְלוֹן”:

(שם שם, טז) והם הולכים לישון ברחוב, אין להם שקי שינה, הם ישנים ברחוב, אף אחד לא קורא להם, זה עיר שאסור להכניס אורחים, היה חוק, לא מכניסים אורחים.

כמו בסדום לא מכניסים אורחים, [ולכן אמר לוט:]: “באו בצל קורתֵי”, האשה הייתה סדומניקית, והיא אמרה אסור פה להכניס אורחים, אל תכניס אורחים, הוא אומר נחלק את הבית, חילקו את הבית לשניים, כמו זוג גרושים, מתחלקים בבית, עשו מחיצה, [ולכן אמר לוט:]: הם ישנו בחלק שלי.

”וַהֲגִה אִישׁ זָקֵן בָּא מִן־מַעֲשֵׂהוּ מִן־הַשָּׂדֶה בְּעָרֵב וְהָאִישׁ מֵהָר אֶפְרַיִם וְהוּא־גַר בְּגָבְעָה וְאֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם בְּנֵי יְמִינֵי”:

(שם שם, טז) מי זה הזקן? זה אביי, הוא אחר כך

גמור, לא רואים כלום, ויאמר הנער אל אדוניו לכה נא, בוא נישן כאן אצל הערבים, אצל הערבושים, הערבושים אנשים טובים, תמימים, מכניסי אורחים, אל עיר היבוסי, בוא אל עיר היבוסי, זה ירושלים, ונלין בה.

”וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲדֹנָי לֹא נִסּוּר אֶל־עִיר נְכָרִי אֲשֶׁר לֹא־מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִנֵּה וְעַבְרָנוּ עַד־גְּבְעָה”:

(שם שם, יב) אני לא ישן אצל ערבושים, רק אצל יהודים, [בסיפור זה התברר ש]יהודים יותר גרועים מערבושים, ערבושים זה אנשים טובים תמימים, “לא נסור אל עיר נכרי”, אני לא מסכים, אנחנו לא ישנים אצל גוים, אצל ערבושים, אשר לא מבני ישראל, נלך המה, הם לא מבני ישראל, נלך אל הגבעה, זה העיר של שאול אחר כך

”וַיֹּאמֶר לְנַעֲרוֹ לֶךְ וְנִקְרְבָה בְּאֶחָד הַמָּקוֹמוֹת וְלִנּוֹ בְּגָבְעָה אוֹ בְּרָמָה”:

(שם שם, יג) ברמה זה קבר שמואל, זה המקום הכי גבוה.

”וַיַּעֲבְרוּ וַיֵּלְכוּ וַתְּבֵא לָהֶם הַשְּׂמֶשׁ אֶצֶל הַגְּבְעָה אֲשֶׁר לְבְנֵימִן”:

(שם)

התגלגל באביי⁵, זה הסיפור שאנחנו קוראים בקידושין כ"ט עמוד ב'⁶, אז מגיע איש זקן זה אביי, ^[7] "והנה איש זקן בא מן מעשהו מן השדה בערב", הוא

מראי מקומות והערות

ויזיל וילין שם ויתרחיש לו ניסא, וכן הוה כל כריעה וכריעה גרש ונתר חד רישיה דתנינא וגרשו משם, וידוע דנפרעין מן הסבה כמו מן המסובב, כי עתה כלם נענשו ונתקנו, כי פחד גדול [היה] לרב אחא, וכמעט שנטה למוות נפשו, ובהיותו תנינא דשבעה רישא, להורות על כמה אלפים ורבבות שנפלו מישראל בדבר ההיא, וכל הנהו תלמידים דאתזקו מינה, הן היו בגלגול דאותן שהתעללו בה כל הלילה, ושמוור זה והבן:

⁶ קידושין כט ע"ב

כי הא דרב יעקב בריה דרב אחא בר יעקב שדריה אבוה לקמיה דאביי, כי אתא חזייה דלא הוה מיחדדין שמעתיה, א"ל: אנא עדיפא מינך, טוב את דאיזיל אנא. שמע אביי דקא הוה אתי, הוה ההוא מזיק בי רבנן דאביי, דכי הוה עיילי בתרין אפי' ביממא הוה מיתזקי, אמר להו: לא ליתיב ליה אינש אושפיזא, אפשר דמתרחיש ליה ניסא. על, בת בההוא בי רבנן, אידמי ליה כתנינא דשבעה רישוותיה, כל כריעה דכרע נתר חד רישיה. אמר להו למחר: אי לא איתרחיש ניסא, סכינתין.

⁷ הוא בא מהשדה, כנראה שהיה אז אחרי 7 באוקטובר, שמחת תורה, עכשיו אין פועלים, אין מי שאוסף את הפירות, לצפון בכלל לא מגיעים, בדרום עוד מגיעים קצת בתי ספר וככה, יש מבצעים לקטוף את העגבניות, את החצילים, את האבוקדו, את הפירות, אבל בצפון אין, א' יורים שם וב' אין שום מבצעים.

⁵ גלגולי נשמות אות א

[כה] רב אחא בר יעקב פרק קמא דקידושין [כ"ט ב'] שדריה לרב יעקב בריה קמיה דאביי, כי אתא חזייה דלא [הוה] מיחדדין שמעתיה, א"ל אנא עדיפא מינך טוב את דאיזיל אנא [לגביה], שמע אביי דקא הוה אתי, הוה ההוא מזיק בי רבנן דאביי, דכי הוה עיילי בתרין אפילו ביממא הוה מיתזקי, אמר להו לא ליתיב [ליה] אינש [הכא] אושפיזא אפשר דמתרחיש ניסא, על בת בההוא בי רבנן אידמי ליה כתנינא דשבעה רישוותיה, כל כריעה דכרע נתר חד רישיה, אמר להו למחר אי לא איתרחיש ניסא סכינתין, [אפי' ע"י בהמתן של צדיקים וכו'].

והענין כי יש דברים בגו, **אביי היה האיש הזקן דקבלה תחת צל קורתו**, ורב אחא היה בעל הפילגש, והתנין היה הפילגש בגבעה, והואיל ובביתו אתרמי מלתא, לכן עתה בי רבנן דאביי הוה מזיק, להנכם ולהפרע מאת אשר עשו נבלה ההיא, והזיקה תלמידים הרבה בימים אלו, והם אנשי העיר דגבעה בגלגול אותן דעשו נבלה ההיא, ואביי הבין כל זה והוא לא היה יכול לתקן, הואיל והקלקול הראשון בביתו הוה, כי אנשי גבעה לא היו רוצים להכניס אורחים, דכתיב ואין איש מאסך אותם הביתה, ועתה בבא רב אחא דהוה בעל הפילגש בגבעה, אמר אביי אי לאו דאשפיז אותו לביתי אז לא אתרע מלתא, וכונת האיש הלזה אז ברחוב נלין, ולכן אמר יבא בעל השור ויעמוד על שורו, והכריז לא ליתיב [ליה] אושפיזא, אפשר דהוא יש לו קורבה ושייכות בפילגשו,

נולד בהר אפרים, ויש לו גם דירה בגבעה, ואנשי המקום כולם בני ימיני, שבט בנימין בן אוני.

"וישא עיניו" הזקן הזה שיום אחד הוא יהיה הגלגול של אביי. וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת־הָאִישׁ הָאֲרֻחַ בְּרֹחַב הָעִיר וַיֹּאמֶר הָאִישׁ הַזֶּקֶן אָנֹכִי תֵלֵךְ וּמֵאֵין תָּבוֹא": (שם שם, יז) למה אתה יושן ברחוב מה קרה? אף אחד לא קורא לי, דפקתי בכמה דלתות לא פתחו.

"ויאמר אליו עברים אנחנו מבית-לחם יהודה עד-ירפתי הר-אפרים משם אנכי ואלף עד-בית לחם יהודה ואת-בית ה' אני הלך ואין איש מאסף אותי הביתה": (שם שם, יח) היינו בבית לחם, הולכים כבר ברגל, כבר עברו את ירושלים, כבר הגיעו לגבעה, לרמה, הגיעו לקבר שמואל הנביא, מבית לחם יהודה הגענו, ואנחנו צריכים ללכת עד סוף הר אפרים, זה שכם, אנחנו הולכים עם החמורים עד שכם, עכשיו כבר לילה, "משם אנוכי", אני מהר אפרים, הלכתי עד בית לחם להחזיר את אשתי, היא ברחה לאבא שלה, ואין איש מאסף

אותי הביתה, לא מסכימים, דפקתי בכמה דלתות לא מסכימים להכניס אותי, פה קר, יורד שלג, חודש טבת, כבר יורדים גשמים, חודש טבת כבר יורדים מבולים, כמו בזמן אליהו הנביא היה יורד מבולים, יש לנו אוכל, לא צריכים שום אוכל, רק שיתנו לנו איזה פינה, ארבע קירות עם גג עם תקרה. "וגם-תבן גם-מספוא יש לחמורינו וגם לחם ויין יש-לי ולאמתך ולנער עם-עבדיך אין מחסור כל-דבר": (שם שם, טז) יין יין יין, העיקר יין, לא רוצים אוכל, לא רוצים כלום, רק איזה פינה עם ארבע קירות ותקרה.

"ויאמר האיש הזקן שלום לך רק כל-מחסורך עלי רק ברחוב אל-תלן": (שם שם, כ) אין לך מה לדאוג, תבוא אלי - אחרי זה הוא היה אביי - הכל אני אתן לך, אתה לא צריך לאכול משלך, לי יש מספיק אוכל, כל מחסורך עלי, לחמורים, לאשתך ולילד (-) לנער המשרת) שהולך איתה, 'רק ברחוב אל תלין', תעשה לי טובה, אני לא מרשה לך לישון ברחוב.

"ויביאהו לביתו ויבול לחמורים"

הטוב בְּעֵינֵיכֶם וְלֹאִישׁ הַזֶּה לֹא תַעֲשׂוּ דְבַר הַנִּבְלָה הַזֹּאת: וְלֹא-אָבוּ הָאֲנָשִׁים לְשַׁמֵּעַ לוֹ וַיַּחֲזֹק הָאִישׁ בְּפִלְגָשׁוֹ וַיֵּצֵא אֵלֵיהֶם הַחוּץ וַיִּדְעוּ אוֹתָהּ וַיִּתְעַלְלוּ-בָּהּ כָּל-הַלַּיְלָה עַד-הַבֹּקֶר וַיִּשְׁלַחוּהָ [כתיב: בעלות] כְּעֹלוֹת הַשָּׁחַר": (שם שם, כד-כה), עכשיו עשר בלילה, עד שש בבוקר התעללו בה, כל העיר, 'כל הלילה עד הבוקר, וישלחוה בעלות השחר', 'כעלות השחר', ותיקין, היא רוצה להתפלל ותיקין, תנו לי להתפלל ותיקין, היה לה סידור ביד.

"וַתִּבֹּא הָאִשָּׁה לְפָנֹת הַבֶּקֶר וַתִּפְּלֵ פֶתַח בֵּית-הָאִישׁ אֲשֶׁר-אֶדְוֶנֶיהָ שָׁם עַד-הָאוֹר": (שם שם, כו) היא הלכה למניין, והיא נפלה על פתח הבית עם שני הידיים על הפתח, על הסף, על המפתח, והוא (- בעלה) רוצה כבר ללכת, הוא לא יודע איפה אשתו, איפה היא נעלמה לו.

"וַיִּקֶם אֶדְוִיָּה בְּבֶקֶר וַיִּפְתַּח דְּלָתוֹת הַבַּיִת וַיֵּצֵא לְלֶכֶת לְדַרְכוֹ וְהִנֵּה הָאִשָּׁה פִּילְגָשׁוֹ נִפְלְתָ פֶתַח הַבַּיִת וַיִּדְיָה עַל-הַסֶּף": (שם שם, כז) הידיים היו על הסף, על המפתח.

וַיַּחֲזֵצוּ רַגְלֵיהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ: הִמָּה מִיִּטְיָבִים אֶת-לִבָּם וְהִנֵּה אֲנָשִׁי הָעִיר אֲנָשִׁי בְנֵי-בְלִיעַל נִסְבוּ אֶת-הַבַּיִת מִתְדַּפְּקִים עַל-הַדֶּלֶת וַיֹּאמְרוּ אֶל-הָאִישׁ בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה לֵאמֹר הוֹצֵא אֶת-הָאִישׁ אֲשֶׁר-בָּא אֶל-בֵּיתְךָ וַנִּדְעֵנוּ": (שם שם, כא-כב) 'המה מיטיבים את לבם', ופתאום כל העיר מגיע, כל העיר דופקים בדלת, רוצים לשבור את החלונות, לשבור את הדלת, דופקים את הדלת, שוברים את הדלת, 'ויאמרו אל האיש בעל הבית הזקן לאמר: תביא את האיש הזה ונדענו', רוצים משכב זכור, [את האורח].

"וַיֵּצֵא אֵלֵיהֶם הָאִישׁ בְּעַל הַבַּיִת וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֶל-אֲחִי אֶל-תָּרְעוּ נָא אַחֲרַי אֲשֶׁר-בָּא הָאִישׁ הַזֶּה אֶל-בֵּיתִי אֶל-תַּעֲשׂוּ אֶת-הַנִּבְלָה הַזֹּאת": (שם שם, כג) יש לי אורחים, 'אל תעשו את הנבלה הזאת', אמרו לו: לא, גש הלאה, (כלשון הכתוב במעשה כזה בסודם), תעוף מפה, תוציא אותם.

[אמר להם האיש הזקן:] "הִנֵּה בְּתִי הַבְּתוּלָה וּפִילְגָשׁוֹ אוֹצִיאָהּ-נָא אוֹתָם וְעֵנוּ אוֹתָם וַעֲשׂוּ לָהֶם

וַיִּשְׁלַחְהָ כָּל גְּבוּל יִשְׂרָאֵל: (שם) (שם, כט) הוא לקח את המאכלת (- סכין), חתך אותה ל12 חלקים, שלח את זה לכל שבט, אמרו: דבר כזה לא היה מבריאת העולם. "וְהָיָה כָּל־הָרְאָה וְאָמַר לֹא־נִהְיִיתָה וְלֹא־נִרְאָתָה כְּזֹאת לְמִיּוֹם עֲלוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַד הַיּוֹם הַזֶּה שִׁימוּ־לָכֶם עֲלֶיהָ עֲצוּ וְדַבְּרוּ": (שם שם, ל) עד היום הזה עוד לא קרה כזה דבר, 'שימו לבבכם, עוצו עצה ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו קל'.

"וַיֵּצְאוּ כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַתִּקְהַל הָעֵדָה כְּאִישׁ אֶחָד לְמִדָּן וְעַד־בְּאֵר שֶׁבַע וְאֶרֶץ הַגִּלְעָד אֶל־ ה' הַמְצַפָּה": (שם כ,א), יצאו כולם מדן ועד באר שבע, מאילת, מחניטה, משלומי, מנהריה, מכל הישובים. 'ותקהל העדה כאיש אחד', מגיעים ארבע מאות אלף איש, 'מדן ועד באר שבע וארץ הגלעד' מסוריה, מדמשק, אל ה' המצפה. "וַיִּתְיַצְבוּ פְּנוֹת כָּל־הָעָם כָּל שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל בִּקְהַל עִם הָאֱלֹהִים אַרְבַּע מְאוֹת אֶלְפֵי אִישׁ וַיִּגְלִי שֵׁלֶף חָרָב": (שם שם, ב)

אז שמעון ולוי הלכו לפי השיטה הזאת, הם רק הרגו 24 אלף, פה

"וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ קוּמִי וְנִלְכְּה וְאֵין עֲנֵה וַיִּקְחָה עַל־הַחֲמֹר וַיֵּקָם הָאִישׁ וַיֵּלֶךְ לְמִקְמוֹ": (שם שם, כח), הוא אומר לה: קומי! קומי! קומי!, 'קומי אורי כי בא אורך', קומי, אם לא - זורקים לך קומקום בראש, למה קוראים לזה קומקום? כי עם זה היו מעירים פעם, זורקים את זה בראש ואדם קם, קומקום, קומי קומי, קומי אורי כי בא אורך וכבוד ה' עליך זרח, היא לא עונה, למה את לא עונה? למה? בטח בתענית דיבור כנראה.

בחודש טבת עושים תענית דיבור, מתחיל שובבי"ם, מיד [ש]מתחיל שובבי"ם אז עושים תענית דיבור כל יום חמישי.

כנראה שהיא הייתה בתענית דיבור, זה היה בדיוק מוצאי שבת של פרשת ויחי, מתחיל שובבי"ם, עוד יומיים מתחיל שובבי"ם אז היא הייתה בתענית דיבור, קומי קומי, היא לא עונה אז הוא קלט שהיא מתה כבר.

"וַיָּבֵא אֶל־בֵּיתוֹ וַיִּקַּח אֶת־ הַמַּאֲכֶלֶת וַיַּחֲזֹק בְּפִילֵגְשׁוֹ וַיִּנְתְּחָהּ לְעֶצְמֶיהָ לְשָׁנִים עֶשֶׂר נִתְחָחַם

וּנְבִלָה בְּיִשְׂרָאֵל": (שם שם, ד-ו)

כזו נבלה. אומר הרמב"ן [אם קורה] כזו נבלה אז מותר להרוג את כולם, מי שעושה כאלה נבלות מותר, כי הרמב"ם בא ואומר [שהרגו את בני העיר שכם] זה מדין גזל, אומר [הרמב"ן] איזה גזל, מה הם חייבים [מיתה] על גזל? מה הם גזלו? בשופטים הרמב"ם חוקר מה מגיע ל 24 אלף איש דין מוות, למה, למה 24 אלף דין מוות? תהרגו את שכם תהרגו את חמור אבל באמת אי אפשר [להרוג אותם לבד], כל העיר יגנו, כל העיר יבואו.

כל זה כתוב (רמב"ם הלכות מלכים) בפרק

נהרגו 70 אלף שולף חרב, בשביל אשה אחת 70 אלף, בשביל דינה 24 אלף.

"וַיִּשְׁמְעוּ בְנֵי בְנֵימִן כִּי-עָלוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל הַמְצַפֶּה וַיֹּאמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל דְּבָרוּ אֵיכָה נִהְיִתָּה הָרְעָה הַזֹּאת": (שם שם, ג)

אמרו: תגידו מה [היה], אז הוא סיפר, רצו אותי להרוג ואת פילגשי להרוג. "וַיַּעַן הָאִישׁ הַלְוִי אִישׁ הָאִשָּׁה הַנִּרְצָחָה וַיֹּאמֶר הַגְּבֻעָתָה אֲשֶׁר לְבְנֵימִן בְּאֶתִי אָנִי וּפִלְגָשִׁי לְלוֹן: וַיִּקְמוּ עָלַי בְּעָלֵי הַגְּבֻעָה וַיִּסְבוּ עָלַי אֶת-הַבַּיִת לְיִלָּה אוֹתִי דָמוֹ לְהָרֵג וְאֶת-פִּילְגָשִׁי עֲנוּ וַתָּמַת: וְאֶחָז בְּפִילְגָשִׁי וְאֶנְתַּחֲחָה וְאֶשְׁלַחָה בְּכָל-שָׂדֵה נַחֲלַת יִשְׂרָאֵל כִּי עָשׂוּ זָמָה

ט' י"ד: וכיצד מצווין הן על הדינין, חייבין להושיב דיינין ושופטים בכל פלך ופלך לדון בשש מצות אלו, ולהזהיר את העם, ובן נח שעבר על אחת משבע מצות אלו יהרג בסיף, ומפני זה נתחייבו כל בעלי שכם הריגה, שהרי שכם גזל והם ראו וידעו ולא דנוהו, ובן נח נהרג בעד אחד ובדיין אחד בלא התראה ועל פי קרובין אבל לא בעדות אשה ולא תדון אשה להם.

הם חייבים אם רואים מישהו גזול אפילו פרוטה, אפילו פחות משווה פרוטה, כל שכן אם הם גוזלים ילדה, הוא אומר, הם חייבים מצד גזל, כי אצל הגויים רק חייבים על זכור, על אמא, על בת הוא לא חייב, כי זה לא בת שלך, מי אומר שזה בת שלך, אמא זה אמא שלך, יש עדים, הייתה לידה.

הסרט נופל כבר האחות קושרת את זה לילד אחר, אז אחרי זה עושים DNA והכל, אנשים רואים שזה לא ילד שלי, עושים DNA רואים שזה לא הילד, אז כל שנה באמריקה 70 אלף איש זה לא הילדים שלהם, הסרטים נופלים, הפתקים נופלים, אז אם אדם רוצה לדעת שזה הילד שלך, הוא צריך לעשות לידת בית, בית חולים זה לא בטוח שזה הילד שלך בכלל.

אז פעם האמא זה היה הוכחה, היום גם האמא זה לא הוכחה, כי הסרט נופל, אז בן נח האב לא חייב על בתו, ואדם רק חייב על אחותו מאמא, לא על אחותו מאבא, אם יש אחות מאבא אז הוא פטור, בן נח יש לו דין של גזל אולי [על אחותו מאב], שהוא גזל אותה מההורים, אם אחרי 12 היא כבר עצמאית [אינו חייב מדין גזל], עד 12 נקרא גזל.

דינה הייתה בת שמונה, היא נולדה [ליעקב] בגיל 91, ועכשיו הוא 99 - יעקב אבינו, כבר סוף השנתיים [של הדרך מחר], ילדה בת 8, אז עד 12 זה נקרא גזל. אז אם רואים שיש גזל בעיר כל העיר

היום יולדים בבית חולים, כבר לא יודעים אם זה הבת שלך, היום יולדים בבית חולים, באמריקה 70 אלף כל שנה נופלים הסרטים, שהילד נולד שמים לו סרט עם השם, ואם

ש ש המצוות? חייב על הגזל, חייב על עריות⁸, עריות חייב גם על אשת אביו, ועל אמא שלו הוא חייב, כי זה בטוח, היום כבר לא יודעים אם זה אמא שלו, כי אם זה בית חולים אי אפשר לדעת, רק צריך לעשות DNA, הוא חייב על אמא שלו, ועל אשת אביו, ועל אחותו מאמו, זה משפחה, אם אשת אב ואשת איש, זה לא מהמשפחה, [בכל אופן] כל אשת איש הוא חייב, ברגע שכבר הוא הכניס אותה לביתו [להינשא לה] היא נקראת אשת איש. ואחותו מאמו, רק אחות מאמא, לא מאבא, היום גם אי אפשר

חייבת, הרמב"ם מחייב את כל העיר, כל שכם, איך אתם רואים אדם גוזל ילדה, היא כבר שבוע שם, זה כבר לקח שבוע שהיא הייתה שם. תלכו, תשברו את הדלת, תוציאו אותה. אולי החביאו אותה בחאן יונס, אולי ברפיח, או באחד הבונקרים, במנהרות, יכול להיות שהם ניסו ולא הצליחו. על כל פנים חייבים שאם רואים גוזלים ילדה, אפילו גוזלים נייר, חתיכת נייר, אפילו טיפת מים בלי רשות.

אז אומר הרמב"ם: [שהגויים בני נח] חייבים להושיב דיינים בכל פלך ופלך, ולדון בשש מצוות, מה זה

מראי מקומות והערות

הורגין את הבהמה, שלא נצטוו בהריגת בהמה אלא ישראל.

הלכה ז

אין בן נח חייב על אשת חבירו עד שיבא עליה כדרכה אחר שנבעלה לבעלה, אבל מאורסה או שנכנסה לחופה ולא נבעלה אין חייבין עליה, שנאמר והיא בעולת בעל, במה דברים אמורים בבן נח שבא על בת נח, אבל עכו"ם הבא על הישראלית בין כדרכה בין שלא כדרכה חייב, ואם היתה נערה מאורסה נסקל עליה כדיני ישראל, בא עליה אחר שנכנסה לחופה ולא נבעלה הרי זה בחנק כדיני ישראל, אבל אם בא על אשת ישראל אחר שנבעלה הרי זה כמי שבא על אשת עכו"ם חבירו ויהרג בסייף.

⁸ רמב"ם הלכות מלכים פרק ט הלכה ה

ש עריות אסורות על בני נח: האם, ואשת האב, ואשת איש, ואחותו מאמו, וזכור, ובהמה, שנאמר על כן יעזוב איש את אביו זו אשת אביו, ואת אמו כמשמעה, ודבק באשתו ולא באשת חבירו, באשתו ולא בזכור, והיו לבשר אחד להוציא בהמה חיה ועוף שאין הוא והם בשר אחד, ונאמר אחותי בת אבי היא אך לא בת אמי ותהי לי לאשה.

הלכה ו

בן נח חייב על מפותת אביו ואנוסת אביו הרי היא אמו מכל מקום, וחייב על אשת אביו אפילו לאחר מיתת אביו, וחייב על הזכור בין קטן בין גדול ועל הבהמה בין קטנה בין גדולה, והוא נהרג לבדו, ואין

לדעת אם זה אמא, כי צריכים לעשות DNA, וזכור, ובהמה, גם בהמה הוא חייב.

אז יש שש עריות. 1. אמא 2. אשת אב 3. אשת איש 4. אחותו מאמו 5. זכור 6. ובהמה. "על כן יעזוב איש את אביו את אמו ודבק באשתו". אמו, כמשמעו. ודבק באשתו, ולא באשת חברו. אשתו, ולא בזכור. זכור אסור לבן נח, חייב מיתה, חייב סקילה, חייב סייף. לבשר אחד, אבל בהמה חיה ועוף זה לא נקרא בשר אחד. [וכן אמר אברהם אבינו על שרה שהיא] "אֶחָתִי בַת אָבִי" (בראשית כ, יב), איך התחתנת איתה? כי היא בת אבי, אם היא הייתה בת אמי היה אסור לי, אבל אחותי בת אבי, אבל לא בת אמי, [על כן אמר אברהם:] 'ותהי לי לאשה'.

אז בן נח חייב על מפותת אביו, אנוסת אביו, אמו מכל מקום, אם היא אמא שלו, אם ידוע שהיא אמא שלו, [או ש]היא מפותת אביו או אנוסת אביו אז הוא חייב, הוא חייב סייף על אשת אביו, אפילו אחר מיתת אביו, אבא כבר מת, אבא לא בעולם, אבא עלה לשמים, לא משנה, היא נקראת

אשת אב, אפילו אחרי המיתה. ועל הזכור מגיל אפס, בין קטן בין גדול, ועל הבהמה קטנה וגדולה, והוא נהרג לבדו, לא הורגים את הבהמה כמו אצל עם ישראל, שלא נצטוו בהריגת בהמה אלא ישראל.

אין בן נח חייב על אשת חבירו, עד שיבא עליה כדרכה אחר שנבעלה לבעלה, זה לא מספיק שהוא מכניס אותה הביתה, הוא צריך גם כן שיהיה ביאה, אבל מאורסה או שנכנסה לחופה ולא נבעלה, היא לא נבעלה עדיין, היא עוד בתולה, אין חייבין עליה, שנאמר: והיא בעולת בעל. כמה דברים אמורים? בבן נח שבא על בת נח, אבל עכו"ם הבא על הישראלית, אוי ואבוי לו, מיד דוקרים אותו בסייף, בין כדרכה בין שלא כדרכה חייב, ואם היתה נערה מאורסה נסקל עליה כדיני ישראל, אפילו שבן נח זה רק בסייף, אבל אם זאת נערה יהודיה, נערה מאורסה, שאמרו לה הרי את מקודשת לי – סקילה, לוקחים אבנים של 3 טון, זורקים אותו מהקומה השנייה בית של שתי קומות,

חבירו, ויהרג בסיף.

[מקריא דברי הרמב"ם שם הלכה ח:] **בן נח**
שייחד שפחה לעבדו, אפילו
שפחה נקראת אשת איש, אפילו
שיש לה דין שפחה, ובא עליה
[האדון], הרי זה נהרג עליה משום
אשת חבירו, ואינו חייב עליה עד
שיפשט הדבר [שהיא מיוחדת לעבד
פלוגי], ואמרו לה העם: 'זו דבית
עבד פלוגי'. ומאימתי תחזור
להתירה, משיפרישנה מעבדו,
ויפרע ראשה בשוק. כולם הלכו
פעם מכוסות, היינו במולדובה,
היינו ברוסיה, כולם מכוסות, גם
בפולין כולם מכוסות, הולכות
עם כמה סודרים, עם כמה
כיסויים, יש אחד שמעיד הוא

למה לא שלוש קומות?
שהאיברים לא יפרדו, ולמה לא
פחות משתי קומות? כי זה לא
בטוח שהוא ימות, צריכים שתי
קומות לא יותר מילימטר ולא
פחות מילימטר.

'בא עליה אחר שנכנסה לחופה
ולא נבעלה', - אבל אם בא אחרי
שנכנסה לחופה ועדיין לא
נבעלה, כבר עשו חופה, הרי זה
בחנק כדיני ישראל, אז הוא
בחנק על נערה יהודיה, נערה
גויה עד שלא נבעלה אז הוא
פטור, הוא לא נהרג, זה אסור
אבל הוא פטור. אבל אם בא על
אשת ישראל אחר שנבעלה, הרי
זה כמי שבא על אשת עכו"ם

כי כתוב בהלכות ממרים שאדם יכול לאכול כל היום בשר עוף, כל היום שיאכל עוף, שיהיה לו לבריאות, כל אחד צריך לראות לאכול עוף כל היום, הוא לא נקרא בן סורר ומורה, כי כתוב [שבן סורר ומרה צריך להיות] זולל וסובא, [כלומר לאכול] תרמיטר בשר, וחצי לוג יין.

אבל כאן ברמב"ם) הלכות ממרים פרק ז' (הלכה ג) אכל כל מאכל ולא אכל בשר בהמה אף על פי שאכל אכילה זו מבשר העוף פטור, הוא אכל כל היום עוף, כל היום! מאחרי ותיקין עד מנחה, עד השקיעה הוא אוכל רק עופות, עופות, עופות, עופות.

בסך הכל [דיני בן סורר ומורה] מדברים על שלושה חודשים, אחרי שלושה חודשים הוא כבר לא נהיה בן סורר, הוא כבר נקרא איש, [וכתוב:] "כי יהיה לאיש בן סורר ומורה", ובן זה רק שלושה חדשים, מהבר מצווה עד שלושה חודשים.

ואם אכל אכילה זו מבשר בהמה והשלים החמשים דינרים מבשר העוף חייב, אם חצי בהמה חצי

היה שם אצל הפולנים, הוא ברח מהנאצים, כולם מכוסות, אפילו בחורות לפני החתונה, כבר ילדה בת 15-16, כבר מכסה את עצמה, הולכת עם סודר על הראש, עם שביס על הראש.

ומאימתי תהיה אשת חברו כגרשה שלנו, משיוציאנה מביתו וישלחנה לעצמה, או משתצא היא מתחת רשותו ותלך לה, או שהיא עוזבת את הבית, הולכת לאבא שלה, שאין להם גירושין בכתב, לא צריך גירושין בכתב, לא כמו אצל עם ישראל, מתי שהיא רוצה היא הולכת מהבית ואז היא כבר לא נקראת אשת איש, ואין הדבר תלוי בו לבד, אלא כל זמן שירצה הוא או היא לפרוש זה מזה, פורשין.

וחוץ מזה בן נח חייב על הגזל, והוא חייב על אבר מן החי, ואבר מן החי אומר הרמב"ם זה רק בבהמה, חיה, אבל לא בעופות, וזה המחלוקת של הכרתי והפלתי עם הרדב"ז, שהרדב"ז אומר: "אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו" [שאיסור זה כולל גם אבר מן החי בעוף].

לא ענש הכתוב קטן שלא בא לכלל המצות, וכן איש שגדל והרי הוא ברשות עצמו אינו נסקל מפני שגנב ואכל ושתה אכילה זו המכוערת, הא כיצד מפי השמועה למדו שאין דין זה אלא בכך שלש עשרה שנה ויום אחד שהביא שתי שערות עד שיקיף כל הגיד ואחר שיקיף השיער כל הגיד הרי הוא ברשות עצמו ואינו נסקל. (שם, הלכה ה)

כל ימיו של בן ג סורר ומורה אינן אלא שלשה חדשים מאחר שיביא שתי שערות, לפי שאפשר שתתעבר אשתו ויהיה עוברת ניכר בשלשה חדשים ונאמר כי יהיה לאיש בן סורר ומורה ולא אב סורר ומורה הא למדת שאם הקיף השיער את כל הגיד קודם שישלים שלשה חדשים הרי זה פטור. (שם, הלכה ו)

עכשיו אנחנו חוזרים להלכה של הרמב"ם, קראנו פרק ז' הלכה ג', עכשיו אנחנו חוזרים לפרק ט' הלכה י"ד, אז הרמב"ם אומר

עוף הוא חייב, 50 דינר זה השיעור, שתה כל משקה ולא שתה יין, פטור. אפילו הוא אכל דבילה קלעית, אפילו חלב, כי אדם גם מחלב יכול להיות מטושטש, כמו סיסרא "מים שאל חלב נתנה", הוא נהיה מטושטש, היא יכלה לדקור אותו, והיא לקחה יתד, עם יתד אי אפשר לדקור, יתד זה עבה, עם יתד קושרים את האוהלים, "בל יסע יתדתיו לנצח"⁹.

אכל בשר חי ושתה יין חי פטור, אם היין הוא לא מזוג במים הוא פטור, שזה קרי הוא ואין אדם יכול להמשך בזה, כי זה לא נמשך אבל יין הוא יכול לשתות בלי סוף כל היום וכן אם אכל בשר מליח ביום השלישי למליחתו, שכבר שלוש ימים הוא מלוח, אז כבר אי אפשר לאכול אותו, או שתה יין מגתו, מיץ ענבים הוא לא נהיה, יין מגתו, מיץ ענבים, פטור שאין אדם יכול להמשך בזה. (שם, ד)

❁ מראי מקומות והערות ❁

יִצְעָוּ בְּלִיִּסְעָ יִתְדֵיָו לְנִצָּח וְכָל־חֶבְלָיוּ בְּלִיִּנְתָּקוּ:

⁹ ישעיהו פרק לג
(כ) חֲזֵה צִיּוֹן קְרִיבַת מוֹעֲדֵנוּ עֵינֵינוּ
תְּרַאֲיֶנָּה יְרוּשָׁלַיִם נְנִיחָה שְׁאֵנִין אֶהְלֵ בְּלִי־

הפתק נפל והחליפו אותה עם אחרת בטעות.

או שראה אחד שעבר, אפילו הוא [לא חטא בעצמו אלא הוא רק] רואה - זה החידוש של הרמב"ם, ופה כולם חולקים על הרמב"ם - אפילו הוא רק רואה אחד שלקח חתיכת נייר בלי רשות, בא פועל ערבי לוקח נייר לנגב את האף, הוא צריך לבקש רשות, מותר לקחת? אתה מרשה לי? הוא לא ביקש רשות מותר להרוג, חייבים להרוג אותו. מי שרואה [שגנב] חייב להביא עוד עד [ולדון את הגנב, ואם לא דן אזי הוא עצמו נהרג].

לכן פסקו ליוסף מיתה, כי [ברגע שיוסף סבר שהם אכלו אבר מן החי שבן נח נהרג

שבן נח חייב מדין גזל, על דינה הם חייבים מדין גזל, גזלו אותה מההורים שלה, סגרו אותה בבית בבונקר בחאן יונס או ברפיח.

וכיצד מצווין הן על הדינין, חייבין להושיב דינין ושופטים בכל פלך ופלך לדון בשש מצות אלו, ולהזהיר את העם, ובן נח שעבר על אחת משבע מצות אלו יהרג בסייף, נערה המאורסה ישראלית זה סקילה, כיצד? עבד עבודה זרה, ברך את ה', [כלומר-] קילל, או שפך דם, או שעבר על אחת משש עריות, אשת אב או אמא, היום לא יודעים אם זה אמא, אם זה [לידה] בית חולים אי אפשר לדעת אם זה אמא, אולי

אז במשך שש שנים [הכבשים של יעקב] נולדו מהמים, כולם נולדו מהמים, זה ראייה שאדם יכול גם כן להיפקד מהמים, כמו ר' זירא נולד מהמים, לכן הוא נכנס בתוך אש¹², אליהו הנביא נולד מהמים אז הוא יכול להיכנס לתוך אש, הוא יכול להוריד אש [מהשמים]. אז הצדיקים נולדים מהמים אז הם יכולים להיכנס לתוך אש, כמו ר' זירא, כמו רב פפא¹³, רב פפא גם כן נולד מהמים.

אז יש פה אלף שיטות מה זה אבר מן החי [שיוסף אמר שהאחים אוכלים], כי כל הכבשים של יעקב ושל האחים נולדו מהמים, אז אין שם דין אבר מן החי בכלל,

על זה, הוא כבר חייב לדון אותם, שהרי אם לא ידון אותם הוא עצמו חייב מיתה, ולכן] הוא יכול לקחת עוד אחד [שיהיה עד, ולהרוג אותם], זה לא בעיה, הוא טוען שאכלו אבר מן החי.

אז יש פה אלף שיטות מה זה אבר מן החי, עכשיו ראיתי בשביבי אור, הוא אומר (ראה סוף הגליון)¹⁰ הרי הם [- הכבשים של יעקב] נולדו מהמים, אז בכלל אין פה איסור אבר מן החי, רש"י אומר שהם שתו מים ונולדו מהמים¹¹, אז אם נולדים מהמים אז זה לא נקרא בעל חי בכלל, זה סתם איזה יצור משונה שנולד מהמים, זה לא בהמה ולא חיה ולא כבש ולא עז.

מראי מקומות והערות

מאה תעניתא דלשתכח גמרא בבבא מבינה כי היכי דלא נטרדיה יתיב מאה אחרניתא דלא לשכוב ר' אלעזר בשניה ונפלין עילויה מילי דצבורא ויתיב מאה אחריני דלא נשלוט ביה נורא דגיהנם כל תלתין יומי הוה בדיק נפשיה שגר תנורא סליק ויתיב בגויה ולא הוה שלטא ביה נורא יומא חד יהבו ביה רבנן עינא ואיחרכו שקיה וקרו ליה קטין חריץ שקיה:
¹³ ספר סדר הדורות - חלק תנאים ואמוראים - אות ז - ר' זירא
 (ג) כתב היוחסין באות א' אצל אבוה דרב פפא בספר קבלת החסיד שפירש הפרשיות על הקבלה אמר כי ר' זירא ורב פפא לא נודע להם אב כמו לבן סירא.

¹⁰ [פירוש זה הוא מחדושי ר' יואל מסאטמר שעכשיו התגלו, וטרם הודפסו, מובא בעמוד האחרון בגליון].

¹¹ בראשית פרק ל

(ח) וַיֵּצֵא אֶת הַמִּקְלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל בְּרֶהֱטִים בְּשָׂקֵתוֹת הַמַּיִם אֲשֶׁר תָּבֵאֵן הַצֹּאֵן לְשֵׁתוֹת לְנֹכַח הַצֹּאֵן וַיַּחמְנֶה בְּבֶאֱן לְשֵׁתוֹת:

פירש"י: ויחמנה וגו' - הבהמה רואה את המקלות והיא נרתעת לאחוריה והזכר רובעה ויולדת כיוצא בו. ר' הושעיא אומר המים נעשין זרע במעיהן ולא היו צריכות לזכר זהו ויחמנה וגו' (ר"ל בתניבה זו התחברו לשון

זכר ונקבה כמ"ש הראב"ע):

¹² בבא מציעא פה, ע"א

ר' זירא כי סליק לארעא דישראל יתיב

אדם אם הוא רואה מישהו (ג -) אוכל, [או] לוקח נייר בלי רשות, שותה טיפת מים בלי רשות, בא פועל ערבי הוא ניגש לברז, שותה מים מהברז, או לוקח כוס, והוא לא ביקש רשות, חייבים להרוג אותו, להיפטר מהבני נח האלה, לדלל אותם, חייבים להיפטר ממנו.

אז אם אדם רואה מישהו שאוכל אבר מן החי, או שלוקח דבר בלי רשות, ולא דנו, והוא לא דן אותו - אז הוא [עצמו - הרואה] חייב מיתה. כלומר, לפי זה שמעון ולוי אמרו אנחנו חייבים מיתה [אם לא נדון בני העיר שכם]¹⁵, הולכים לפי הרמב"ם, אם לא נמחה פה, לא נשחרר את דינה, אנחנו יודעים שחטפו

כמו שהרמב"ם אומר שבעוף אין דין אבר מן החי, כי זה מחלוקת הכרתי והפלתי, הכרתי והפלתי אומרים שלבן נח מותר לאכול אבר מן החי של עוף¹⁴, של יונה, תרנגולת, של ציפור כשרה, אבל אנחנו לא פוסקים ככה, כולם חולקים על הרמב"ם, אבל לפי הרמב"ם מותר לאכול עוף לבן נח, לישראל אסור אבל לבן נח מותר, השאלה אם יש אבר מן החי בבהמה טמאה, אם ישראל יאכל בהמה טמאה אז הוא רק עובר על בהמה טמאה, הוא לא עובר על אבר מן החי, אין דין אבר מן החי בבהמה טמאה.

אז עכשיו אנחנו נמצאים בהלכה י"ד בפרק ט', שלפי הרמב"ם אז

מוראי מקומות והערות

מהחי הכל מחד קרא (בראשית ט', ד) אך בשר בנפשו וכו'. ועיין פלתי (ס"ק ג) שהארכתי בזה. אבל עוף כתב הרמב"ם בהלכות מלכים (שם) דיראה לו שאין בן נח נהרג עליו. ומסתמא איסורא נמי ליכא דאזהרתן היא מיתתן לגבי בני נח, וא"כ מותר להושיטו לבן נח ואין בו משום לפני עור וכו'. ועיין פלתי (ס"ק ב) מזה שכתבתי באריכות במה שיש לטעון עליו מגמרא, ומזה שיש ליישבו, וראיה לדבריו מגמרא, ע"ש:

¹⁵ [כלומר שאמרו שכיון שהם ראו איך שחטפו את דינה, אם לא ידונו ויהרגו את שכם בן חמור הרי גם חייבים מיתה. ואת בני העיר שכם הרגו כיון שהם לא דנו את שכם בן חמור].

¹⁴ רמב"ם שופטים, הל' מלכים ט, ט-יא (ט) בן נח חָיֵב עַל הַגֵּזֶל: (י) וְכֵן חָיֵב עַל אֲבָר מִן הַחַי וְעַל בֶּשָׂר מִן הַחַי בְּכָל שְׂהוּא. שְׂלֵא נִתְּנוּ הַשְּׂעוּרִין אֶלֶּא לְיִשְׂרָאֵל בְּלִבְד. וּמִתָּר הוּא בָּדָם מִן הַחַי: (יא) אֶחָד הָאֲבָר אוּ הַבֶּשָׂר הַפּוֹרֵשׁ מִן הַבְּהֵמָה אוּ מִן הַחַיָּה. אֲבָל הָעוֹף יִרְאָה לִי שְׂאִין בֶּן נֹחַ נִהְרַג עַל אֲבָר מִן הַחַי מְמַנּוּ:

כרתי סב, ס"ק ב ועוף. בהמה וחיה אף בן נח מוזהר הן על אבר והן על בשר מן החי (רמב"ם הל' מלכים פ"ט ה"א), אף דישראל אין מוזהר על בשר מהחי רק מלאו דטריפה, מה שאין שייך בבן נח. מ"מ בבן נח נפקא בשר ואבר

מרשים...), אתה יודע שדוד המלך היה חטוף? אתה לא יודע, טוב שאתה לא יודע, לא צריך לדעת, לא צריך לדבר מזה, אני לא רוצה, עכשיו לקטרג על הערבים, וככה... על העזתים, אבל הוא היה חטוף, מה אני יכול לעשות, כתוב בגמרא סנהדרין¹⁶, אני לא כתבתי את הגמרא הזאת, חטפו

אותה כולם יודעים שחטפו אותה, היא הייתה מהחטופות, היא הייתה בחאן יונס, עכשיו כל המלחמה זה יהיה בחאן יונס, אי אפשר לפוצץ שם, שם כל החטופים שם, דינה הייתה שם.

אפילו דוד המלך היה חטוף, (אתם

לא קוראים סנהדרין, נכון, אסור לכם, שובו בנים לא

מראי מקומות והערות

וקם ואזל קפצה ליה ארעא בהדי דקא מסגי חזייה לערפה אמיה דהוות נוולא כי חזיתיה פסקתה לפילכה שדתיה עילויה סברא למקטליה אמרה ליה עלם אייתי לי פלך פתקיה בריש מוחה וקטלה כד חזייה ישבי בנוב אמר השתא הוו בי תרין וקטלין לי פתקיה לדוד לעילא ודף ליה לרומחיה אמר ניפול עלה ונקטל אמר אבישי שם אוקמיה לדוד בין שמיא לארעא ונימא ליה איהו אין חבוש מוציא עצמו מבית האסורין אמר ליה מאי בעית הכא אמר ליה הכי אמר לי קודשא בריך הוא והכי אהדרי ליה אמר ליה אפיך צלותיך בר ברך קירא ליזבון ואת לא תצטער אמר ליה אי הכי סייע בהדן היינו דכתיב ויעזור לו אבישי בן צרויה אמר רב יהודה אמר רב שעזרו בתפלה אמר אבישי שם ואחתיה הוה קא רדיף בתרייהו כי מטא קובי אמרי קום ביה כי מטא בי תרי אמרי בתרי גורין קטלוה לאריא אמרי ליה זיל אשתכח לערפה אימיך בקיברא כי אדכרו ליה שמא דאימיה כחש חיליה וקטליה היינו דכתיב אז נשבעו אנשי דוד לו לאמר לא תצא עוד אתנו למלחמה ולא תכבה את נר ישראל תנו רבנן שלשה קפצה להם הארץ אליעזר עבד אברהם ויעקב אבינו ואבישי בן צרויה:

¹⁶ סנהדרין צה, ע"א

מאי וישבי בנוב אמר רב יהודה אמר רב איש שבא על עסקי נוב אמר ליה הקדוש ברוך הוא לדוד עד מתי יהיה עון זה טמון בידך על ידך נהרגה נוב עיר הכהנים ועל ידך נטרד דואג האדומי ועל ידך נהרגו שאול ושלשת בניו רצונך וכלו זרעך או תמוסר ביד אויב אמר לפניו רבוננו של עולם מוטב אמסר ביד אויב ולא יכלה זרעי יומא **חד נפק לשכור בזאי** אתא שטן ואדמי ליה כטביא פתק ביה גירא ולא מטייה משכיה עד דאמטייה לארץ פלשתים כדחזייה ישבי בנוב אמר היינו האי דקטליה לגלית אחי כפתיה קמטיה אותביה ושדייה תותי בי בדייא [סדייא] אתעביד ליה ניסא מכא ליה ארעא מתותיה היינו דכתיב תרחיב צעדי תחתי ולא מעדו קרסולי ההוא יומא אפניא דמעלי שבתא הוה אבישי בן צרויה הוה קא חייף רישיה בארבעא גרבי דמיא חזינהו כתמי דמא איכא דאמרי אתא יונה איטריף קמיה אמר כנסת ישראל ליונה אימתילא שנאמר כנפי יונה נחפה בכסף שמע מינה דוד מלכא דישראל בצערא שרי אתא לביתיה ולא אשכחיה אמר תנן אין רוכבין על סוסו ואין יושבין על כסאו ואין משתמשין בשרביטו בשעת הסכנה מאי אתא שאיל בי מדרשא אמרו ליה בשעת הסכנה שפיר דמי רכביה לפרדיה

אותו, סיפור נורא ואיום, אני לא רציתי לקרוא את זה היום דוקא, אבל ככה יצא, אז אנחנו נדבר מזה, אני לא רוצה לקטרג פה על הערכים [שהם] חטפו גם את דוד המלך, הם אומרים שזה מגיע לו.^[17]

כמו שעשו רצה להביא צבאים, [ועשו היה צריך להביא שנים, והיה צד צבי אחד וקושר אותו והולך לצוד עוד אחד] אבל הוא (- המלאך) התיר לו אותם¹⁹, אז בסוף הוא הביא ליצחק כלב²⁰, גם את זה אל תקליטו, כן הביא לו כלב בסוף, אני לא יודע מדוע, שאלתי אותו, למה אתה מביא ליצחק כלב, [עשו ענה:] מה אני יכול לעשות, הוא אמר לי [להגיש לפניו] מטעמים, לעשות מטעמים,

על כל פנים אני מספר לכם סיפור נורא ואיום, אני לא רוצה שתקליטו את זה, פה אסור כבר להקליט, זה יגיע לאו"ם, ויגיע לפרקליטות, לא יודע לאן זה יגיע, לרוסיה, לאוקראינה זה יכול להגיע, אז יש פה סיפור נורא ואיום, על החטיפה של דוד המלך, איך שחטפו אותו ה' ירחם, מה שחטפו אותו, איך

מראי מקומות והערות

ועופות ומסכסכו, ומלאך בא ומפריחו. וכל כן למה (משלי יב, כז): "והון אדם יקר חרוץ", פדי שביבוא יעקב שהוא יקרו של עולם ויטל את הברכות, שמעקר העולם חרוצות לו:

²⁰ תרגום יונתן בראשית כז

(לא) ועכב מימרא דיי מניה צידא דכיא ואשכח כלבא חדא וקטליה ועבד אף הוא מניה תבשילין ואייתי לאבוי ואמר לאבוי יקום אבא ויכול מצידא דבריה בדיל דיתברכינני נפשך:

[תרגום:] עכב הקדוש ברוך הוא ציד טהור, ומצא כלבה אחת והרגה, ועשה גם הוא מזה תבשילים והביא לאבוי ואמר לאבוי יקום אבא ויאכל מציד בנו בעבור שתברך אותי.

¹⁷ עכשיו הצביעו 153 מדינות נגד ישראל עשר בעד, 23 נמנעו, כולם אומרים שצריך לחסל את ישראל, בעד החאמס, צריכים לחסל את המדינה, צריכים מדינת חאמס, מירדן עד הים, 153 מדינות הצביעו - כמעט גימטרייה יוסף, חסר עוד שלוש, אם היה עוד שלוש כבר היה גימטרייה יוסף.

¹⁸ [נראה שמורינו הרב מבאר שפירוש הגמרא שדוד 'נפק לשכור בזאי', הכוונה שיצא לשכור חיילים, ורש"י פירש בפירוש השני שיצא לכפר שנקרא כך].

¹⁹ מדרש רבה, בראשית סדר תולדות פרה סז, ב
דאמר רבי יהושע בן לוי כל אותו היום הנה עשו צד צבאים וכופתו ומלאך בא ומתירן,

הם היו ארבע אחים, מדון, סף, ירמיהו וגולית, כי היא [- ערפה אמם, שהייתה אחות של רות וכלה של נעמי], עשתה ארבע פסיעות, היא הלכה ארבע פסיעות אחרי נעמי, היא זכתה לארבע ילדים צדיקים קדושים וטהורים²¹, גולית, ירמיהו, סף ומדון לסף היה שש אצבעות בכל יד וגם ברגל.

אז עכשיו ירמיהו תופס את דוד, אומר אתה הרגת את אח שלי, אני גואל אדם, כל אחד צריך לדעת שיש דין גואל הדם, אפילו אצל בן נח, הוא עכשיו גואל הדם, הוא עכשיו הולך לגאול את הדם, תופס אותו, זה היה בדיוק בית הבד שעושים שמן, בית הבד זה היה שתי קורות,^[22] והוא שם אותו בקורת בית הבד, מעך אותו בין שתי קורות, אז "תרחיב צעדי תחתי", ונהיה

הצבאים - השטן התיר את הקשרים, הוא היה מוצא צבי וקושר, צבי וקושר, עד שהוא הולך להביא עוד צבי, אז בא השטן והתיר לו, אז הוא באמת לא אשם, אני לא יודע למה מאשימים אותו, הוא בכלל לא היה אשם.

בקיצור, פתאום דוד הולך לצוד צבאים, להביא חיילים, לשכור חיילים, אולי בעזה כמה ערבושים, הוא רואה צבי, הוא מתחיל לירות חיצים, שום חץ לא פוגע, זה היה השטן בעצמו שהתחפש לצבי, והוא יורה עליו עוד חיצים עוד חיצים, ככה 3 שעות חיצים, שום חץ לא פוגע, והצבי הזה מושך אותו לארץ פלישתים, ושם חטפו אותו, מי חטף אותו? אח של גולית.

מראי מקומות והערות

ותשאנה קולן ותבכינה:

מדרש רבה רות ב, כ
ארבעים פסיעות הלכה ערפה עם חמותה
 [נעמי] ונתלה לבנה [גלית] ארבעים יום:
²² היום זה שיטות אחרות, ומכונות, יותר פשוט, אבל שתי קורות ענקיות שמים את זה, הזיתים מועכים אותם.

²¹ סוטה מב, ע"ב

ואת ארבעת אלה יולדו להרפה בגת ויפלו ביד דוד וביד עבדיו מאי ניהו אמר רב חסדא סף ומדון גלית וירמיהו ויפלו ביד דוד וביד עבדיו דכתיב ותשק ערפה לחמותה ורות דבקה בה אמר רבי יצחק אמר הקדוש ברוך הוא יבואו בני הנשוקה ויפלו ביד בני הדבוקה **דרש רבא בשכר ארבע דמעוות שהורידה ערפה על חמותה זכתה ויצאו ממנה ארבעה גבורים שנאמר**

שקע בקורה [והוד ניצל].

ישבי מרים את הקורה, הוא חשב יהיה שמן זית זך לכבוד פסח, שמן זית זך, כנראה זה היה פסח, שמן זית זך לפסח, במקום שמן זית הוא רואה שדוד שקע בשקע, נהיה שקע בתוך הקורה, חור בקורה ודוד נכנס בחור.

ישבי אמר: ככה זה, עכשיו אני יעיף אותך לגובה, לגובה זה דבר גדול, אדם עף לגובה, [הוא] יותר קרוב לשמים, זה כבר מדרגה, זה כבר מעלה. טוב הוא מעיף אותו לגובה מאה מטר, אז יש כלל שזה לא משנה אם זה אווירון [ככד] נופל, או נופל ספר [קל], או נופל טון, נופל פגז של חמש טון, חצי טון, או דבר של קילו, אבל אם זה חצי קילו

הרוח כבר מעיפה את זה, אבל משקולת של קילו זה מגיע מיד, הרוח לא מעיפה את זה, אז אין הבדל אם זה אווירון ששוקל מאה טון או שזה משקולת של קילו - זה הכל נופל אותו דבר, כח המשיכה פועל על כולם אותו דבר, זה נקרא 9.81, עשר מטר לשנייה, כל שניה עוד עשר מטר, אם זה מאה מטר זה עשר שניות.

[ולכן] אם האווירון נמצא בגובה של עשר אלף מאתיים, אז שש אלף מטר זה בדיוק עשר דקות, עשר דקות זה 600 שניות, כל שניה זה עשר מטר, 600 שניות כפול עשר זה 6000 מטר, נשאר 4200 [שניות], זה מתחלק לשבע בדיוק, לחלק 60 זה יוצא שבע, אז עשר דקות ועוד שבע זה 17 דקות, אם האווירון נמצא בגובה של עשר קילומטר

2001

מטר אז הנפילה שלו לוקחת בדיוק 17 דקות, אפשר להגיד שלוש תיקון הכללי והאווירון יטוס מחדש, אפילו אדם [טס] ואומרים 'האווירון נופל', אז יש לך 17 דקות בשקט להגיד עם כולם ביחד תיקון הכללי, וככה עשה נחמן ביטון, הוא יצא מתורכיה מאיסטנבול לקייב, והאווירון באמצע נפל, אז הוא צעק לכולם להגיד: 'כי תעבור במים אתך אני', כולם, כל האווירון אמרו אחריו, 'ובנהרות לא ישטוף, כי תלך כמו אש לא תכוה, ולהבה לא תבער בך'. כולם חזרו שלוש פעמים, האווירון התרומם. לוקח 17 דקות עד שהוא נופל.

עכשיו אם דוד הוא במאה מטר, אז כל [עשר] מטר זה שניה, אז זה עשר שניות. אז הוא היה מהחטופים, הוא היה בחאן יונס או ברפיח, אני לא יודע איפה, על כל זה בהתחלה כאן [מדרש רבה קהלת] פרשה ט', עשאל קל ברגליו כאחד הצבאים, שהיה רץ על ראשי השיבולים, [24] אז הוא קופץ מענף לענף, כי זה כפשוטו, כך זה היה באמת, עשאל היה רץ משבולת לשבולת, היה מספיק לו שבולת לקבל תנופה, והשבולת לא הייתה מתכופפת בכלל. עשאל

מטרה זו הנפילה שלו לוקחת בדיוק 17 דקות, אפשר להגיד שלוש תיקון הכללי והאווירון יטוס מחדש, אפילו אדם [טס] ואומרים 'האווירון נופל', אז יש לך 17 דקות בשקט להגיד עם כולם ביחד תיקון הכללי, וככה עשה נחמן ביטון, הוא יצא מתורכיה מאיסטנבול לקייב, והאווירון באמצע נפל, אז הוא צעק לכולם להגיד: 'כי תעבור במים אתך אני', כולם, כל האווירון אמרו אחריו, 'ובנהרות לא ישטוף, כי תלך כמו אש לא תכוה, ולהבה לא תבער בך'. כולם חזרו שלוש פעמים, האווירון התרומם. לוקח 17 דקות עד שהוא נופל.

עכשיו אם דוד הוא במאה מטר, אז כל [עשר] מטר זה שניה, אז זה עשר שניות. אז הוא היה מהחטופים, הוא היה בחאן יונס או ברפיח, אני לא יודע איפה, על

מראי מקומות והערות

ויכהו אבנר באחרי החנית וגו' 24 כולם ראו את הסרטים של טרזן שהוא רץ על הענפים, זה יהודי אמר לי בן ששון, זה יהודי, בסוף הוא הסתייד לגמרי, ובמושב זקנים בלונדון, אבל זה היה יהודי, רק יהודי יכול לקפוץ על הענפים.

23 מדרש רבה קהלת - פרשה ט פסקה יג ד"א כי לא לקלים המרוץ זה עשהאל שנאמר (שמואל ב' ב') ועשהאל קל ברגליו כאחד הצביים וגו' ומה היה קלותו שהיה רץ על סאסי שיבוליא ואינן משתברין -] שהיה רץ על ראשי השיבולים ואין נשברים], אתמול ועשהאל קל ברגליו והיום (שם)

קל ברגליו כאחד הצבאים בשדה והוא עף באוויר.

אז האר"י מביא את זה בספר הגלגולים²⁵ שאם האבא קדוש, והאמא קדושה, הבנים יעופו באוויר, הוא אומר שאדם יכול להביא ילדים בקדושה כזאת שהם ילמדו תורה יום ולילה, ויעופו באוויר - הוא אומר, אין בזה בעיה. וזה המדרש רבה פרשה ט' עמוד כ"ד עמוד ב' [כלומר שזה נלמד מהמובא במדרש שהזכיר על עשאל שקפץ ועף באוויר], כאן [בשער הגלגולים] זה הולך לפי הקדמות, כל זה נקרא הקדמות.

אז הוא אומר [האר"י]: אם האבא קדוש והאמא קדושה, ומכוונים, כי צרויה [אם יואב אבישי ועשאל], כולם היו בנים של צרויה, צרויה הייתה צור [- כמו אבן, כלומר בלי שום

תאוה אסורה], ואפילו הנקבה היא קדושה, גם הנקבה קדושה וגם האיש הוא קדוש, אז הם יכולים להביא בנים שיש להם אור מקיף, והאור מקיף מטיס אותם, הם קופצים, ועפים באוויר כל קפיצה, אז אם רק מכוונים, לקדושה ולהביא נשמות ובנים, אז ממשיכים על הבן אור מקיף, ואז הבן יכול לעוף באוויר, כמו שראינו בבני צרויה שכולם עפו באוויר, ישבי עף באוויר, ועשאל עף באוויר, ואפילו יואב עף באוויר, הוא קפץ על החומה של רבת עמון.

אז אם אדם זוכה [להתנהג בקדושה בניו יהיו זריזים ויעופו באוויר, וכן להפך], יש ילדים שהם כבד תנועה, עד שהוא קם, עד שהוא הולך, אבל יש בנים שהכל בזריזות, הוא

מראי מקומות והערות

חריפים לא יוכלו השקט, ויש ילדים עצלים כבדי התנועה מאד: וז"ס עשאל אחי יואב שהיה קל ברגליו עד לאין תכלית, כנודע לרז"ל (שמואל ב' ב') שהיה רץ על ראשי השבלים ולא היו נכפפים, ובדאי אין מדרש חז"ל יוצא מידי פשוטו ממש, והענין מובן עם הנזכר כי כל בחינתו היתה, מתגברת כח האב, ולא היה בו כח האם כלל, וגדל בו אור המקיף לגמרי, והיה מעופפו באויר:

²⁵ שער הגלגולים, הקדמה י כי אם האב נתכוון לשם מצוה בעת התשמיש, הנה הבן הזה יהיה מהיר במלאכת שמים, וגדול מאד בתורה. ואם אביו נתכוון להנאת עצמו, יהיה הבן הזה מהיר במלאכת העה"ז. וכן להפך אם יהיה כבד התנועה, אם אמו נתכוונה לשם מצוה, יהיה עצל במלאכת העה"ז. ואם לא נתכוונה לשם מצוה, יהיה הבן עצל במלאכת שמים: ובה תבין טעם כי נמצאים לידים קטנים

כותב הכל במהירות כזאת, ותוך כדי שהוא מדבר עם אנשים היה לו שלווה דפים. עכשיו קראתי בספר כאן "בימים ההם בזמן הזה", שהוא היה יכול לכתוב, שהוא היה כותב חידושי תורה בשלושה דפים בבת אחת, וכל אחד זה סוגיה אחרת, וגם מדבר עם אנשים באותו רגע, והמוח שלו עובד במהירות אדירה. אם הוא בא בקדושה, אבא ואמא מביאים את הילד בקדושה, רק מכוונים לשם שמים, הבן יהיה מהיר במלאכת שמים גדול מאוד, הוא יהיה גדול בתורה.

אבל אם הוא מכוון [בזמן היחוד] להנאת עצמו, והכל עושים בשביל היצר הרע, אז אולי הוא יהיה במלאכת העולם, יהיה לו גראז', הוא יתקן מכוניות, הוא יצליח במלאכת העולם, הוא יהיה כבוד תנועה, ואם הם התכוונו לשם מצוה אז כל דבר הוא יעשה בשיא המהירות, ואם הוא לא התכוון לשם מצווה חס ושלום, אז הבן הוא עצלן, והוא לא רוצה לקום בבוקר, צריכים לזרוק לו קומקום בראש.

[כותב האר"י:] וזה תבין [שיש ילדים]

כבר קם בשלוש בבוקר, והוא רץ לוותיקין, והוא רץ למקוה, והכל הוא עושה בריצה, כי יש לו אור מקיף, כי הביאו אותו בקדושה, אז הוא זוכה לאור מקיף, אז הוא מתנענע, והוא רץ, והוא עף באוויר, כאדם קל כנשר, אתה רואה אדם קל כנשר, רץ כצבי, מהיר במלאכתו, וכל דבר הוא עף, והוא טס, והוא עושה הכל במהירות, זה הכל כי אבא ואמא היו קדושים, אז נמשך אור מקיף, כי רק התכוון לשם שמים, רק להביא ילד, רק להביא נשמה קדושה, [-] והוא יכול לכתוב, להיות סופר, וכל דבר הוא עושה במהירות, מבין את הגמרא במהירות, והוא לא מתיימש מהגמרא, הוא מבין את הגמרא, והבן יהיה מהיר במלאכת עולם, ויהיה ירא שמים, וגדול מאוד בתורה, הוא יהיה גדול בתורה, הוא ילמד, יבין.

כמו ר' שלמה קלוגר [-] בעל המלאכת שלמה], הוא היה יכול לראות שלווה [בו זמנית], הוא היה כותב שלווה חידושים, היה לו שלווה דפים, כל דף הוא כותב חידושים מגמרא אחרת, והוא

שהם חריפים מהיום שהם נולדו, הם חריפים, והם היפראקטיביים והם קופצים ורצים, ויש כאלה עצלנים, כבדי תנועה, כל דבר לאט לאט, הוא כבד, הוא צריך לחשוב.

זה לא... אל תחשבו שהסיפור כאן במדרש, שעשאל היה רץ על ראשי שיבולים - זה גוזמא, דיברו הפסוקים בלשון הבאי, ערים גדולות בצורות בשמים, אין, אף אחד לא מגיע לשמים, הכי הרבה זה 20 מטר 30 מטר, אז אל תחשוב ש[כאן] זה גוזמא, זה לא גוזמא הוא אומר, מה שהמדרש אמר שעשאל רץ על ראשי השיבולים, הוא אומר זה כפשוטו ממש, כך אומר האר"י, ואין מקרא יוצא מידי פשוטו, כי כל זה כי האבא והאמא התכוונו לשם שמים, לא לשם הנאה פרטית, אלא רק להביא ילדים לעולם, ואז זכו להמשיך כזה אור מקיף שהיה מעופפו באוויר.

וזה הסוד של עשאל, עכשיו הוא מביא את הסיפור על עשאל, מה שקראנו כאן בגמרא בכ"ד עמוד ב', וזה עשאל שהיה אחי יואב, שהיה קל ברגליו לאין תכלית, היה עף באוויר פשוט, כנודע, רץ על ראשי השיבולים ולא היו נכפפים, כל זה כאן, זה מובא כאן, בכמה מקומות במדרשים ולא היו נכפפים, וזה כפשוטו ממש הוא אומר, זה לא משלים,

◆ שיעורי שב"ק פרשת שמות ◆

אחרי הקידוש

אז ילד אחד מצא את הפעקאלאך בנעל [של אח שלו], אז מי שמוצא, הפעקאלאך שלו. אבל הילד שהנעל שלו לא הסכים עם זה, הוא אמר שיש לנעל קניין חצר, שזה החצר שלו, אז זה שהנעל שלו בא והרביץ לזה שמצא מכות רצח, האמא ראתה, רצתה להתערב, להפריד, אז האבא בא

אז היה מכות רצח, כי אצל הנוצרים בחג המולד אז מחלקים פעקאלאך בלילה, אז היה סיפור שהחביאו את הפעקאלאך בנעל, כי לא היה להם כסף לקנות פעקאלאך לכולם, זה היה משפחה עם 5 ילדים, אז קונים פעקאלאך אחד ומחביאים אותו,

במצרים. כי לא גילו להם את התכנית האמיתית, [שעוזבים את מצרים לצמיתות]. כי לפרעה אמרו נלך דרך שלושת ימים, הם לא ידעו את התכנית שלא מתכוונים לחזור למצריים, כי לא גילו להם שלא יגידו לפרעה, שהם יצאו לבד אחר כך, נקרע להם הים לבד, לכן הם קיבלו גאווה, הם חשבו שהם יותר ממה שאהרון, כי הכל היה מגאווה, וגם שהם קיבלו מכות זה היה מגאווה.

[²⁷כי דתן ואבירם הם חוזרים בכל דור, כתוב ובני קורח לא מתו (דברים) כי הם חיים וקיימים הם באים בכל דור לעשות

ואמר אל תתערבי! תני להם לריב, זה עוד לא מכות, צריך שיצא ניצוצות! גרמנים כאלה!

אז זה 'הבאשתם את ריחנו', מי כתב את הפסוק הזה? (א.פ. מודה שכתבת...?) כי הם קבלו מכות רצח, התקלף להם העור כתוב במדרש רבה²⁶ במדבר, מי אלה היו שוטרי ישראל? דתן ואבירם, הם קבלו מכות רצח, ובזכות זה נבקע להם הים לבד.

כי דתן ואבירם לא רצו לצאת ממצרים, הם אמרו אנחנו לא שוכו בנים, אנחנו לא תלמידים של משה רבנו, אנחנו לא תלמידים של רבנו, אז הם נשארו

מראי מקומות והערות

בספיישל זוה עולה הרבה, צריך לעשות להם מגבית, הנה אהרון ברקוביץ הוא יביא להם, אתה תביא להם שני מטוסים שיוכלו לטוס לים. אז איפה זה נחלי ארנון? פה? כי ועקנין אמר לי שזה בגבעת אולגה, אז אתה אומר שזה פה? צריך לדעת כי צריך לנסוע משם לאומן אז ניסע מפה, ניסע בקייקים כל קייק זה 15 מקומות אז אלף קייקים זה 1500, זה 15 אלף אז יהיה מקום ל-15,000 איש אם זה 1500 קייקים אז זה 22,250.

אז דתן ואבירם הם היו שמאלנים הם הלכו להפגין בקפלן, כי קפלן היה שר האוצר 30 שנה גם ראש ממשלה, אז כולם יסעו מיד אחרי קידוש וסעודה, עד 16:00 יהיה מנחה.

²⁶ מדרש רבה שמות - פרשה ה פסקה כא ויאמרו אליהם ירא ה' עליכם וישפוט אם באמת באתם משמו של הקב"ה ישפוט בינינו ובין פרעה ואם מעצמכם באתם ישפוט ה' בינינו וביניכם אשר הבאשתם את ריחנו ר' יוחנן אמר מן המכות שהיו מכין אותם היה ריחן מבאיש ורשב"ל אמר מאותן שהיו משקעין בבנין היו מתים וריחן מבאיש.

²⁷ כי דתן ואבירם הם היו שמאלנים, זה חידוש של ישי, הם היו מבארי, מהבאר, הם שלחו בלונים לחמס, כי בקיבוצים גדלים על לשנוא חרדים, כי בגללם אין תחבורה בשבת קודש, וללכת לים צריך ללכת ברגל 3 שעות או במטוסים או

הפגנות נגד משה ונגד הצדיקים כובשים בית אחד, טיפשים כאלו, כי עכשיו ארה"ב גם נגדנו הם אומרים להפסיק מיד את המלחמה, הם לא מרשים יותר להילחם, אם אתם רוצים להילחם אז רק בירח.

לפני קריאת התורה

היה אזעקה אתמול, לא שמעתם? פגע לי פה טיל, כי המלחמה תמשיך עד פסח, כי הציונים הם מתקדמים כל יום

והתקדשתם

טומאת מצרים

הִיָּה שִׂיא הַטּוֹמְאָה, גַּם הַיּוֹם זֶה לֹא אוֹתוֹ עַם, הַיּוֹם זֶה עִם אַחֵר, אֲבָל בְּרַגַע שְׁאַבְרָהִם רָאָה אֶת הַגְּבוּל אֵיךְ הוּא יָדַע שֶׁהוּא עֵבֶר אֶת הַגְּבוּל? כִּי פִתְאוּם הוּא רָאָה אֶת שְׂרָה, בְּחַיִּים הוּא לֹא רָאָה אֶת שְׂרָה, יַעֲקֹב לֹא רָאָה אֶת רַחֵל, אַבְרָהִם לֹא רָאָה אֶת שְׂרָה, יַצְחָק לֹא רָאָה אֶת רַבְקָה, אַבְרָהִם רָאָה רַק אֶת הַהִשְׁתַּקְפוֹת שֶׁלָּהּ בְּנַחַל אִז הוּא הִבִּין שֶׁהוּא הִגִּיעַ לְכַזָּה מְקוֹם טָמֵא, זֶה סִימּוֹ שֶׁהוּא עֵבֶר אֶת הַגְּבוּל, הַצְדִּיקִים הִרְגִּישׁוּ אֶת הַטּוֹמְאָה.

הַשֵּׁם הָאֲמִיּוֹתִי זֶה יַעֲקֹב כְּתוּב פְּרָשֶׁת וַיִּגַּשׁ "וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים אֵל יִשְׂרָאֵל" שֶׁהוּא יוֹרֵד לְמִצְרַיִם הוּא נִקְרָא יִשְׂרָאֵל הוּא עַדִּיין בְּאַרְצָ יִשְׂרָאֵל, וַיַּעֲקֹב יַעֲקֹב, יוֹצֵא שְׂבָאוֹתוֹ פְּסוּק יֵשׁ גַּם יִשְׂרָאֵל וְגַם יַעֲקֹב וְגַם בְּפִרְשֵׁת וַיְחִי כְּתוּב "וַיִּקְרְבוּ יְמֵי יִשְׂרָאֵל לְמוֹת" וְלִפְנֵי זֶה כְּתוּב "וַיְחִי יַעֲקֹב שְׁבַע שָׁנִים וְאַרְבָּעִים וּמָאתַיִם שָׁנָה", פְּסוּק אַחֲרֵי פְּסוּק, וּמִזֶּה רּוֹאִים שֶׁהֵם שְׁנֵי שְׁמוֹת קִיּוּמִים, וְאֶחָד לֹא הִתְבַּטַּל מִפְּנֵי הַשֵּׁנִי.

הַרְבֵּי'ה אוֹמֵר בְּתוֹרָה ס' שֶׁבְּרַגַע שֶׁהוּא הִגִּיעַ לְאַרְץ

הַיּוֹם לְרֵדֶת לְמִצְרַיִם זֶה שׁוֹם דְּבָר, זֶה סֵתֵם, זֶה לֹא כִמוּ פְרִיז לּוֹנְדוֹן וּמְקוֹמוֹת אַחֲרִים, אֲבָל אִז זֶה

אותו, אבל טומאה אחת הכי קטנה וזה לא כדאי לי.

השם אומר לו, לא! יוסף שבר את הטומאה, מסביר ר' נתן שפירא תלמיד של ר' ישראל סרוק שהיה תלמיד של ר' חיים ויטאל ב- "תורת נתן", שיוסף ישית ידו על עיניו, יוסף הוא כבר שבר את הטומאה, ויוסף ישמור עליך, כי יוסף זכה יותר מיעקב, כי יוסף 'הצדיק' זכה לעמוד 22 שנה בנסיונות, לבית הסוהר היתה נכנסת במשך 12 שנה, כל יום היא נכנסת, ובבית פוטיפר הוא היה לגמרי הפקר בלי שמירה, ואחרי זה גם בתור מלך, אז בטח שעוד יותר קשה בתור מלך אז איך אפשר לעמוד בכאלה נסיונות.

לבן כתוב שהמטרונייתא אמרה אני לא מאמינה למה שכתוב, ענה לה ר' יוסי זה לא יתכן, כתוב על דוד, כתוב על ראובן, כתוב על אמנון ותמר, הכל התורה כותבת, אין אצל התורה לחפות, אפילו שכל האומר ראובן חטא אינו אלא טועה, כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה, הנה שם מפקד, הנה שם כבר הכל,

פלשתים הוא אסר את היחוד עם אשתו, כזה טומאה גדולה, כי אסור שבחיחוד יהיה שום תאנה אם יש ביחוד תאנה אז הילך לא ירצה ללמוד לא ירצה להתפלל, האבא לא יודע למה? מה, הבאת אותו בתאנה מה אפשר לעשות? אז הוא שקוע בתאוות כל היום. זה הכל האבא, כתוב בפלא יועץ זנוג אות ז' שצריך להרביץ לאבא, לא לילך, אם האבא היה מתגבר אז הוא היה מביא ילד שילמד תורה 24 שעות, הוא היה בא 6 בבוקר ומעיר את האבא.

יעקב ידע שעכשיו הולכים למצרים למקום הכי טמא בעולם אז הוא רצה כבר לחזור בו. ר' בונים מפשיסחא אומר, שהוא רצה לחזור בו, איך שיעקב התחיל להרגיש את הטומאה, עוד מרחוק הוא התחיל להריח את הטומאה הוא אמר גמרנו אני מותר לראות את יוסף אני מותר על הכל, אני עכשיו בשביל לראות את יוסף אני אכשל באיזה מחשבה לא טובה? אני מותר על הכל, אז כל זה הינו הנבואה שקיבל זה תשובה על שיעקב אמר אני מוכן לותר לראות את הבן שלי, 22 שנה לא ראיתי

הַפְסִיד אֶת הַכֶּל. וזוה "יַחַי רְאוּבֵן וְאֵל יִמֹת" רְאוּבֵן עָבַר אֶת הַסַּמְבִּטִיּוֹן רְאוּבֵן בָּרַח, רְאוּבֵן הוּא הַבְּכוֹר הוּא הַמְצִיל אֶת יוֹסֵף, הוּא תְּחָם שְׂבַחֲכֵמִים, בָּרַגַע שָׂרְאוּבֵן נוֹלַד, דָּבַר רְאוּבֵן הוּא רָאָה אֶיךָ שֶׁהוּא מְצִיל אֶת יוֹסֵף, הוּא רָאָה חֲזִיוֹן הַכֶּל הַתְּגָלָה אֵלָיו. (באר בשדה קלד)

וְכַתְּבוּ גִט, מִסְכְּנָה הָאִשָּׁה הַזֹּאת - בת שבע קִבְּלָה גִט עוֹד מֵאוֹרֵיהָ, וְדוּד לִקְחָה אִם כֵּן כִּשְׁהֵייתָ מְגוֹרֶשֶׁת. וְרְאוּבֵן לֹא עָשָׂה כְּלוּם הוּא רַק הִזִּיז אֶת הַמְזוּרֹן, בְּשִׁבִיל זֶה צְרִיכִים כָּבַד לְוֹתֵר עַל כְּהוֹנָה וְעַל מַלְכוּת, כְּהֻנִּים הָיוּ צְרִיכִים לְצֵאת מִרְאוּבֵן, וּמַלְכוּת מִרְאוּבֵן, וּבְשִׁבִיל שְׁנֵיהֶם אַחַת הוּא

הַפְּרָשָׁה

בְּמוֹשַׁנַת מוֹרֵינוּ הַרֵב

א' שְׁבַט

פֶּה זֶה הַפֶּסֶק הָאֲמַתִּי. אִז אֶפִּילוּ מֹשֶׁה רְבִינוּ לֹא יָכוֹל מוֹל רְבִינוּ תָם, זֶה דְּבַר יְדוּעַ עַכְשָׁיו רְאִיתִי אֶת זֶה.

וְכַתּוּב שְׂרִישׁ לְקִישׁ שְׁנֵדָה גִּנְבִּי. כְּתוּב (מוֹעֵד קָטָן י"ז עֲמִיד א) שְׂאֲחֹד גִּנְבִּי מִהַפְּרָדִס שֶׁל רִישׁ לְקִישׁ, הוּא גִּנְבִּי לוֹ כְּמָה פְּרוֹת, כְּמָה תְּפוּזִים, אִז הוּא אָמַר לוֹ הֲרִי אֲתָה בְּנִדְוִי, אִז הַגִּנְבִּי אָמַר אֲתָה בְּנִדְוִי, הֲלָכּוּ לְרִבִּי יְהוּדָה נְשִׂיאָה, אִז הוּא אָמַר לוֹ לְרִישׁ לְקִישׁ כֵּן, מֵה שֶׁהַגִּנְבִּי אָמַר, הַגִּנְבִּי נָדָה אוֹתָךְ, אִז הַגִּנְבִּי צוֹדֵק, כִּי אֲתָה יָכוֹל לְהִבְיֵא אוֹתוֹ לְבֵית דִּין, אֲתָה לֹא יָכוֹל לְנַדוֹת אוֹתוֹ, אִז אֲתָה בְּנִדְוִי, תִּלְךָ לְגִנְבִּי שִׁיתִּיר לְךָ אֶת הַנְּדוּוִי.

זֶה אָדָם א' שְׁבַט רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָנוֹת לְפִי בֵּית שְׂמַאי (רֹאשׁ הַשָּׁנָה ב. ע"א), לְפִי דְּבַר בְּעֵתוֹ צְרִיכִים לְאָכּוֹל פְּרוֹת הַיּוֹם, הוּא אוֹמֵר שְׁכָל הָאֲדָמוֹרִי"ם נִהְגּוּ הַיּוֹם לַעֲשׂוֹת סְעוּדָה, הַיּוֹם רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָנוֹת, הַהֲלָכָה כְּבֵית שְׂמַאי לַעֲתִיד לְבֹא. עַכְשָׁיו קְרֵאתִי בְּסֹדֵר הַדּוֹרוֹת, זֶה נִמְצָא בַּהַקְדָּמָה שֶׁל מַהֲר"י קוֹלוּן, הוּא מְבִיא אֶת זֶה שֶׁמֹּשֶׁה רְבִינוּ עִם כָּל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעֲלָה, בְּאוֹ לְרְבִינוּ תָם, אָמְרוּ לוֹ הַהֲלָכָה כְּרִש"י בַּתְּפִלּוּן, רְבִינוּ תָם הוּא אָמַר "לֹא בְּשִׂמְיִם הִיא" (דְּבָרִים ל יב רֹאָה כְּבֵא מְצִינָא נַט ע"ב). עַכְשָׁיו קְרֵאתִי לְפָנָי עֶשֶׂר דְּקוֹת הוּא מְבִיא אֶת זֶה בַּהַקְדָּמָה שֶׁל מַהֲר"י קוֹלוּן הַחֲדָשׁ, הוּא מְבִיא בַּהַקְדָּמָה שְׁמָה שְׁפוּסְקִים

עֲשֵׂה שְׁמוֹנֶה יָמִים, וְעוֹד פַּעַם שְׁמוֹנֶה יָמִים, כִּכָּה פְּתוּב בַּעֲבוּדָה זָרָה (ח' עמוד א').

וְלָבֵן כְּתוּב "מַחְלָה וְנִעָה חֲגֵלָה מִלְכָּה וְתִרְצָה" (במדבר כו, לו), בַּהֲתַחֲלָה תִרְצָה היא הַשְּׁנִיָּה, אַחֲרֵי זֶה תִרְצָה היא אַחֲרוֹנָה, דִּהְיִינוּ בְּפִרְשַׁת פִּינְחָס תִרְצָה הָאֲחֵרוֹנָה, בְּפִרְשַׁת מִטּוֹת תִרְצָה הַשְּׁנִיָּה, כִּי הֶעֱקָר זֶה לְהִיּוֹת הַשְּׁנִי, תִרְצָה זְכָתָה לְהִיּוֹת הַשְּׁנִיָּה, תִרְצָה זְכָתָה לְהִבִּיא אֶת הַגְּאוּלָּה תִרְצָה זֶה הַרְצוֹן כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "יָפָה אֶת רַעֲיָתִי כְּתִרְצָה, נִאוּהָ כִירוּשָׁלַם אֵימָה כְּנִדְגָלוֹת" (שיר השירים ו, ד). עֲכָשִׁיו אֲנַחְנוּ נִמְצְאִים בִּירוּשָׁלַם, "אֵימָה כְּנִדְגָלוֹת יְרוּשָׁלַם", זֶה הַרְגַע שֶׁיִּבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ יִבְנֶה בִּירוּשָׁלַם.

הַיּוֹם א' שָׁבַט זֶה עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת, "הוֹאִיל מֹשֶׁה בָּאֵר אֶת הַתּוֹרָה הַזֹּאת, כְּאֲשֶׁר צִוָּה ה', וַיְהִי בְּאַרְבַּעִים שָׁנָה בְּעֶשְׂתֵּי עָשָׂר חֹדֶשׁ בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ" (דברים א) מֹשֶׁה רָצָה לְהַשְׁמִיעַ אֶת הָעֲשָׂרֹת הַדְּבָרוֹת עִם בְּרָקִים וְרָעָמִים כְּעִין הָרֵאשׁוֹנוֹת בְּהַר סִינַי. כְּתוּב בְּחֹדוֹשׁ הַרִי"ם בְּפִרְשַׁת חֻקַּת שְׁמֹשֶׁה רָצָה לְהַשְׁמִיעַ לָנוּ אֶת כָּל הָעֲשָׂרֹת הַדְּבָרוֹת, וְהֵם לֹא זָכוּ לְשִׁמּוֹעַ אֶת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת. בֵּא' שָׁבַט צְרִיף לְהַבְנוֹת הַבֵּית, תִּשְׁעִ"ז זֶה כְּמוֹ הַשָּׁנִים שְׁחֵי לְמֶךְ, שָׁבַע מֵאוֹת שָׁבַעִים וְשָׁבַע, שְׁנִבְנָה הַבֵּית בְּתִשְׁעִ"ז, זֶה שָׁבַע כְּפֹל שָׁבַע כְּפֹל שָׁבַע שָׁהֵם שְׁמ"ג אֲוֹרוֹת, שְׁעֲכָשִׁיו בְּחִנְפָה זָכִינוּ לְשִׁמּוֹת אֲוֹרוֹת, כָּל

כְּתוּב בְּהִלְכוֹת נְדוּי שֶׁהֵיוּ מִי שֶׁהוּא מְנַדֵּה, אִז הוּא עֲצוּמוֹ בְּנְדוּי, הֵם הַחֹלְקִים פְּתָאוּם מוֹצְאִים בֵּית דִּין. עֲכָשִׁיו הִלְכוּ לַעֲשׂוֹת בֵּית דִּין חֲדָשׁ, כִּי הַבַּד"ץ לֹא רוֹצֵה לְהַשְׁתַּתֵּף בְּחִרְמוֹת שְׁלֵהֶם, אִז הֵם עוֹשִׂים בֵּית דִּין שֶׁל עֲצָמָם. עַל כָּל פְּנִים כְּתוּב שֶׁבְּנִימִין גַּם הָיָה בְּנְדוּי, וְגַם אֲשֶׁר הָיָה בְּנְדוּי, כְּתוּב בְּחִזְקוֹנֵי שְׁאֲשֶׁר הָיָה בְּנְדוּי, "יְהִי רְצוֹי אַחֲרָיו", וְעַל זֶה בִּקֵּשׁ מֹשֶׁה רַבִּינוּ לִפְנֵי הַסֵּתֶלְקוֹתוֹ בְּבִרְכָה לְשַׁבֵּט אֲשֶׁר, יְהוּדָה גַּם הָיָה בְּנְדוּי, כָּל הַשְּׁבָטִים יְהוּדָה בְּנִימִין.

אִם בְּנִימִין הָיָה מְקַבֵּל אֶת זֶה בְּשִׁמְחָה, אֶת הַנְּדוּי, אִז מִיָּד הָיָה זוֹכֵה לְכָל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כִּכָּה הוּא רַק זָכָה לְחִצֵּי מֵהַמְזַבַּח וְהַלְאָה. אִז עֲכָשִׁיו זֶה זָמַן שֶׁכָּל מִינֵי אֲנָשִׁים רוֹצִים לְתַפֵּס טְרַמֶּפֶס עַל הַסַּפּוֹר שְׁלֵי.

עֲכָשִׁיו זֶה יוֹם מְאֹד גְּדוֹל, הַיּוֹם זֶה הַיּוֹם הַכִּי גְדוֹל שֶׁיִּכּוֹל לְהִיּוֹת, א' שָׁבַט זֶה הַיּוֹם שֶׁעֲכָשִׁיו אֲנַחְנוּ זוֹכִים שֶׁה' מִתְּגַלֶּה לָנוּ, וְהַיּוֹם זֶה הַתְּגַלּוֹת, הַתְּגַלּוֹת שֶׁל א' שָׁבַט, הַתְּגַלּוֹת שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָנוֹת, לִפִּי בֵּית שְׁמַאי, כִּי הַהִלְכָה כְּבֵית שְׁמַאי, הַהִלְכָה לְעֵתִיד לְבֹא תִהְיֶה כְּבֵית שְׁמַאי, כָּל הַהִלְכוֹת זֶה כְּבֵית שְׁמַאי, כָּל הַדְּבָרִים זֶה כְּבֵית שְׁמַאי, לְכֵן לְעֵתִיד לְבֹא נִתְחִיל לְהַדְּלִיק בְּשִׁמּוֹנֶה, לְכֵן אָדָם הָרֵאשׁוֹן הַדְּלִיק שְׁמוֹנֶה גֵרוֹת, לְמָה אָדָם הָרֵאשׁוֹן הַדְּלִיק שְׁמוֹנֶה גֵרוֹת בְּשִׁבִיל לְתַקּוֹ אֶת הַסַּמָּאָה שֶׁל הַשְּׁמוֹנֶה שְׂרָצִים, וְהוּא

ראש השנה, אז עכשיו זה הרגע שמתכפרים כל העונות שבועלם, מתכפרים, לא נשאר שום עוון, לא נשאר שום חטא, ולכן עצם לזו, עכשיו עושים מלוא מלכה, אז מחיים את העצם לזו, כי לאה נקראת לזו, לאה נקראת "בצלמנו כדמותנו", "בצלמנו" זה זעיר אנפין, "כדמותנו" זה לאה. כתוב בשער הצלם, שער ראשון בשער הצלם פרק א' שלאה נקראת דמות.

ולכן צריכים לשתות מים מבארה של מרים, שמתגלגל בין כל הבארות בעולם ועל פו צריך להקפיד כל מוצאי שבת לשתות מים מהברז אולי יזכה וישתה מבארה של מרים, כי מרים כתוב עליה "ותחייץ את הילדים" (שמות א, ט), שלא היה ילד עור, ולא חרש. כי איוב אומר "עיניי הייתי לעור ורגלי לפסח אני" (איוב כט, טו), עינים הייתי לעור, באותו רגע ה' אומר לו, יצאה בת קול מי צריך עורים? מי צריך זה? היה לו שם בטיבט, בהודו, איזה מכוון, ארץ עויץ, הוא בנה בית עורים, הוא תרם עשר מליון דולר, היה לו שיש יפה, שלט יפה, אז ה' אמר לו מי צריך את הבית יתומים שלך? את הבית עורים שלך? תעשה שלא יהיה יתומים, שלא יהיה אלמנות.

כמו מרים הנביאה, לא היה יתומים, לא היה אלמנות, בזמן מרים הנביאה לא היה יתומים, לא היה אלמנות בזמן מרים הנביאה. "חיות הנדה" (שמות

החנכה זה כדי שזנכה לשמ"ג אורות, זה כל החנכה.

ולכן בא' שבט שנה בדיוק מאה עשרים יום מראש השנה, כמו שכתוב בבא קמא (ק"ב עמוד ב) שבהתחלה יש פתיחתא ואחרי זה יש עוד שלשים יום וזה נגמר בדיוק בא' שבט. אז בא' שבט ראש השנה לאילנות לפי בית שמאי, שאם אדם מעשר פרי לפני א' שבט, ופרי אחרי א' שבט אז הוא צריך לעשר על כל אחד לחוד. אז למעשה שמיטין זה מתחיל בראש השנה, כי ראש השנה כתוב "החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה" (שמות יב, ב), עכשיו אנחנו מתחילים ראש חדשים, נמצאים בראש חדשים, מהחדש הזה מתחיל ראש חדשים, בעוד ששים יום מתחיל ראש חדשים, אנחנו אומרים בפירוש נח "ויהי באחת ושש מאות שנה בראשון באחד לחדש חרבו המים מעל הארץ" (בראשית ח, יג) רואים שראש השנה זה באמת בתשרי, אז לאמות העולם מונים מתשרי.

כי באמת בתשרי נברא העולם לפי רבי אליעזר, לכן אנחנו הולכים לפי תשרי, העבודה שלנו זה ללכת לפי תשרי, ולכן בא' שבט מתכפרים כל העונות, כל העונות שאדם עשה או בראש השנה זה מכפר, כי ה' קבע את ראש השנה ליום של מחילה, יום של סליחה, יום של כפרה. עכשיו זה

שמו, גם כי אלך בגיא צלמות לא
 אירא רע כי אתה עמדי שבטך
 ומשענתך המה ינחמני, תעריך לפני
 שלחן נגד צררי דשנת בשמן ראשי
 כוסי רייה, אף טוב ותסד ירדפוני כל
 ימי חיי ושכתי בבית ה' לארך ימים",
 כל המזמור הזה נאמר על חודש שבט,
 "שבטך ומשענתך המה ינחמוני", כי
 היינו בהר סיני, בכל חודש שבט
 היינו בהר סיני, ועכשיו אנחנו נשמע
 את עשרת הדברות, זה הפרשת
 ואתחנן, עשרת הדברות שבא שבט
 "הואיל משה באר את התורה".

בתוב "דבר ה' אל משה" עכשיו זה
 הרגע שאנחנו רואים את השכינה
 פנים בפנים, אם אדם עושה תשובה
 בא שבט, נמחלים לו כל העונות
 שבעולם, אין עון שלא מתכפר, אין
 חטא שלא מתכפר, אין עון שלא
 מתכפר,

לכן "שבטך ומשענתך", לכן זה
 איש, "ה' איש מלחמה ה' שמו" (שמות
 טו, ג), זה מדבר על שבט, לכן אז קוראים
 בתורה שירת הים, "ה' איש מלחמה
 ה' שמו" כי איש גימטריא שבט,
 שלש מאות אחד עשרה. אתי, "אתי
 מלכנון פלה, אתי מלכנון תבואי" (שיר
 השירים ד, ח), אומר ה'זהר (שמות ב', ע"ב) ש"אתי
 מלכנון פלה אתי מלכנון תבואי" זה
 הולך על עשרת הדברות, על מתן
 תורה, כי באמת בטבת אנחנו בהר
 סיני, ובשבט כבר שומעים את עשרת
 הדברות, כי שבט זה חודש אחת

במשך שמונים ושלש שנה היא
 היתה מילדת, שמונים ושלוש
 ושלש, כי אומר החסד לאברהם (מעין
 א, נהר יב) שאם אדם רצח אלף איש הוא
 חייב אלף פעם להרג, ברגע שכן אדם
 רצח אלף איש, אז הוא חייב אלף פעם
 להרג. אז יוצא שמונים ושלש ושלש
 שנה זה בדיוק אלף חדשים, כי יש לנו
 שמונים שנה, זה תשע מאות ששים
 חודש פי מכפילים שמונים כפול ששים
 עשרה שנה יוצא תשע מאות ששים
 ועוד שלשים ויש זה תשע מאות
 תשעים ויש ועוד שלש זה ארבע
 חדשים, זה בדיוק אלף.

אבל היה שנים מעברות, אז
 המעברות זה עשרים ושמונה ועוד
 חדשים, אז בדיוק אלף שלשים חדשים
 מיום היתה מילדת. אולי פגגתו ק: כי יע שיש
 שני מחזורים מחזור חמה ומחזור לבנה, מחזור
 חמה זה כל עשרים ושמונה שנה ומחזור לבנה
 זה תשע עשרה שנה ובכל מחזור לבנה יש שבע
 שנים מעברות אם נחלק שמונים ושלוש
 במחזורי לבנה זה יוצא ארבע מחזורים ושלש
 וכן שבע כל מחזור יש שבע שנים מעברות אז
 ארבע ושלש כפול שבע זה יוצא שלושים
 חודשים נוספים בשמונים ושלש שנה ודו"ק.

אנחנו רואים את ההשגחה של ה',
 איך ה' משגיח, איך ה' מרחם, כי בא
 שבט יורדים רחמים, "שבטך
 ומשענתך המה ינחמוני" מזמור לדוד
 ה' רעי לא אחר, בנאות דשא
 ירביצני על מי מנחות ינהלני, נפשי
 ישוב ינחני במעגלי צדק למען

שומעים את זה - את עשרת הדברות שנית בקולות וברקים כמו במתן תורה, כי ה' רוצה להשמיע את עשרת הדברות בקולות וברקים, זה כל הענין שמגיע חודש שבט, "שבטך ומשענתך המה ינחמוני", יוסף שמע את עשרת הדברות, וגם רבינו תם שמע את עשרת הדברות, ולכן כתוב אצל רבי משה מקראקא [הרמ"א] שפעם הוא אחר לתפלה בשתי דקות והמוכיח לא הוכיח אותו אז הוא רצה לפטר את המוכיח, המוכיח אומר: לא, אני ראיתי אותך הולך עם רבינו תם ור"י ועל כן לא העזתי להוכיח אתכם על האחור. אז רבינו תם ור"י מתוכח עם משה רבינו (פסבאר בהתלה), הוא אומר אני לא מפחד מאף אחר, גם ממך אני לא מפחד - ממשה רבינו.

כי באמת רבינו תם יותר גדול מרש"י. עם תפלין רבינו תם צריכים ללכת כל היום, אסור לותר על רבינו תם, רבינו תם זה הדבר הכי קדוש שיש בעולם, אין דבר יותר קדוש מרבינו תם, כשאדם זוכה שרבינו תם מאיר בו, שרבינו תם הולך אתו, שרבינו תם מלנה אותו. כי רבינו תם היה יותר גדול ממשה רבינו, הינו שושמת משה כשירדה בדמות רבינו תם זכתה להשגה גבוהה משזכתה כשירדה בדמות משה, וזה פשוט, שכן הצדיקים רק מתעלים מדור לדור, אולם לעולם לא יתכן פשוטו לזכות לדרגה גבוהה ממשה (הרב בשערים). ולכן הלכה כרבינו תם. באמת כתוב בשלחן

עשרה, זה כנגד הכתר, עם כתר זה ספירה אחת עשרה,

תשרי זה חודש השביעי כנגד בינה, וחקמה זה כסלו, ועכשיו אנחנו בכתר, אחרי זה זוכים לדעת, דעת זה השביעי, ואחרי זה בינה זה חשון, שאז יבנה הבית השלישי, שיבנה בחשון, אז אנחנו רואים שבחשון יבנה הבית, וטבת אנחנו נמצאים על הר סיני, ובשבט שומעים את עשרת הדברות, "אתי" איפה שכתוב "אתי" זה ארבע מאות אחת עשרה זה מרמז לחדש טבת שטבת גימטריא 411, "אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבואי תשורי מראש אמנה מראש שניר וחרמון ממענות אריות מהררי נמרים" אז האריות זה בני עשו, ומהררי נמרים זה בני ישמעאל, אז העבודה שיש לנו נמרים ויש לנו אריות.

העבודה שלנו עכשיו בא' שבט, זה "לקבל" את עשרת הדברות, "הואיל משה באר את התורה" משה עכשיו "מבאר" את התורה, זוכים לעשרת הדברות, ברגע הזה "זוכים" לעשרת הדברות, בחודש שבט צריכים "לשמוע" את עשרת הדברות, זה הענין של חודש שבט, "לקבל" את עשרת הדברות, בחודש שבט זוכים שה' "מאיר" את עשרת הדברות.

שבחודש שבט אומר החדושי הרי"ם אם לא היו חולקים על משה, היו

וַיְבֹאוּ, וְהָיָה הַלֵּל, וְהָיָה אֲנָא ה' הוֹשִׁיעָה נָא, וַיִּמְזַן ה' עוֹשֶׂה חֵיל, וַיִּמְזַן ה' רוּמְמָה. אֲנַחְנוּ רַק הוֹלְכִים עִם יָמִין ה', חוּץ מִיָּמִין ה' אֵין כְּלוּם. יָמִין ה' עוֹשֶׂה חֵיל. אֲנַחְנוּ כְּלוּם, אֲנַחְנוּ רַק עֲבָדִים שֶׁל ה'.

ה' אוֹמֵר מִשֶׁה עֲבַד ה' (ביהושע א, א) הַיּוֹשֻׁעַ לֹא רוֹצֵה לְהֶאֱמִין שֶׁמִּשֶׁה מֵת וְכֹן הָיָה כְּשִׁמְת אֶהְרֹן שֶׁאֶפִּילוֹ שֶׁהָרָאוּ אֶת הַמַּטֵּה שֶׁל אֶהְרֹן מְרַחֶפֶת בְּאוֹרֵי הַיָּם לֹא הֶאֱמִינוּ, כִּי הֵם רָאוּ אֶת הַמַּטֵּה שֶׁל מִשֶׁה לְכוֹן עָשׂוּ עֵגֶל וַיִּבְאָמֶת עֲדוֹן הָיָה חֵי אֲזִי מַה יַעֲזֹר שִׁירָאוּ לָהֶם אֶת הַמַּטֵּה שֶׁל מִשֶׁה, הֵם יַעֲשׂוּ עֵגֶל. עֲכָשׂוּ אֲנַחְנוּ כְּכָר לֹא מְאֲמִינִים אֶפִּילוֹ רוֹאִים אֶת הַמַּטֵּה, אֲנַחְנוּ לֹא מְאֲמִינִים, וַיִּבְאָמֶת צְדָקוֹ, אֲסוּר לְהֶאֱמִין, אֵין דְּבַר כְּזֶה לְהֶאֱמִין שֶׁמִּשֶׁה נִפְטָר כִּפְּשׁוּטֵי, הַצְּדִיק חֵי וְקָיִם, הַצְּדִיק הוּא חֵי, הַצְּדִיק נִמְצָא, הַצְּדִיק נִמְצָא אֶתְנֹו, הַצְּדִיק הוֹלֵךְ אֶתְנֹו, וְאֲסוּר לְהֶאֱמִין שֶׁהַצְּדִיק נִפְטָר, אֵין דְּבַר כְּזֶה שֶׁהַצְּדִיק נִפְטָר, לֹא הָיָה וְלֹא נִכְרָא. אִם מִישֶׁהוּ יוֹדֵעַ שֶׁהַצְּדִיק חֵי וְקָיִם, הוּא לֹא מִפְחַד מִשׁוּם דְּבַר, הוּא הוֹלֵךְ בְּתֵם (כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב מִשְׁלֵי י, ט) "הוֹלֵךְ בְּתֵם יֵלֵךְ בְּטַח" מִי שֶׁהוֹלֵךְ בְּתֵם, יוֹדֵעַ שֶׁהַצְּדִיק חֵי וְקָיִם, הוּא לֹא מִפְחַד מִשׁוּם דְּבַר.

זֶה הַעֲנֵנִן שֶׁל א' שֶׁכֵּבֵט שֶׁלֹא מְאֲמִינִים שֶׁהַצְּדִיק נִפְטָר, אֲסוּר לְהֶאֱמִין, רַבִּי נִתָּן אוֹמֵר "וַיְבֹאוּ מִלֶּךְ עֶרְד" (במדבר כא א) כְּשֶׁנִּפְטָר אֶהְרֹן הַכֹּהֵן וַיִּשְׁמַע הַכֹּהֵנִי מִלֶּךְ עֶרְד וְכו' כִּינֹן שֶׁנִּהְיָה פְרוּד בֵּין רַחֵל וְלֵאָה,

עֶרוּךְ שְׁזָה יִרְאִי שָׁמַיִם מְזִיחִים תִּפְלִין רַבִּינֵינוּ תֵם יִרְאִי שָׁמַיִם, כִּי רַבִּינֵינוּ תֵם זֶה הָיָה אֵין סוּף, אִי אֶפְשָׁר לְתַאֵר, אֶמְרוּ שֶׁרַבִּינֵינוּ תֵם שְׁחֵי בְּשָׁנִים ד'תַּת־ד'תַּתְקַלָּא הָיָה יוֹתֵר גְּדוֹל מִהֶרְמַב"ם שְׁחֵי בְּשָׁנִים ד'תַּת־צַה-ד'תַּתְקַסָּה, כִּי הֶרְמַב"ם אָמַר שֶׁבְּתַתְקַע"ב יְבֹאוּ מְשִׁיחַ, אַחֲרֵי שֶׁהוּא מִתְקִיף אֶת תְּשׁוּבַת הַגָּאוֹן שְׁאָמַר תַּאֲרִיךְ בּוּ יְבֹאוּ מְשִׁיחַ וְכִינֹן שֶׁהֲגִיעַ זֶה הַזְּמַן וְנִמְשִׁיחַ לֹא בָּא נִשְׁבְּרוּ הָאֲנָשִׁים בְּקַרְבָּם, הוּא אוֹמֵר שֶׁבְּתַתְקַע"ב יְבֹאוּ מְשִׁיחַ שְׁזָה 7 שָׁנִים אַחֲרֵי פְטִירָתוֹ. הוּא הֶרְמַב"ם מִתְקִיף אֶת הַגָּאוֹן, מַה דְּבַרְתָּ מִמְּשִׁיחַ, הִנֵּה אֲנָשִׁים נִפְלוּ מִהֶאֱמוּנָה מִהַמְּפַח נִפְשׁ (כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב אוֹיֵב יא כ' וְתִקְוָתָם סוּפָה נִפְשׁ), וְהֶרְמַב"ם (שֵׁם בְּתַשׁוּבָה) אוֹמֵר מִיָּד בְּתוֹךְ כְּדֵי דְבֹר שֶׁמְשִׁיחַ יְבֹאוּ בְּשֵׁנַת תַּתְקַע"ב.

אוֹמֵר הַמְּדַרְשׁ פְּנַחֵס לְרַבִּי פִּינְחָס מְקוֹרִיץ בְּעִמּוּד ע"ה שֶׁבְּאָמַת הֶרְמַב"ם הָיָה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף. ר' יוֹסֵף קוֹלוֹן הַמְּהַר"י קוֹלוֹן הָיָה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, הוּא נִפְטָר בְּשֵׁנַת רמ"ג, וְאַחֲרֵי זֶה כִּינֹן שֶׁלֹא הֶאֱמִינוּ בּוּ אַחֲרֵי עֶשֶׂר שָׁנִים הָיָה גְרוּשׁ סְפָרַד.

אוֹתוֹ דְּבַר אָמַר רַבִּי יִשְׁעִיָּהוּ קָרַע עֶסְטִירַעַר עוֹד שְׁלֹשִׁים שָׁנָה תַתְחִיל שׁוֹאָה, הָיָה פּוֹרִים, אִם הָיוּ רוֹקְדִים כָּל הַפּוֹרִים, מִיָּד הָיוּ רוֹאִים אֶת מְשִׁיחַ, מִיָּד הָיָה מִתְגַּלֶּה אֲלֵיהֶם מְשִׁיחַ, הַיְ-] אָמַר שֶׁהָיָה צְרִיף לְהַתְגַּלּוֹת מְשִׁיחַ, כִּי אִם יֵשׁ כְּזוֹ שׁוֹאָה אֲזִי עֲכָשׂוּ זֶה הַרְגַע שֶׁמִּתְגַּלֶּה מִלֶּךְ הַמְּשִׁיחַ בְּשֵׁנָה הַזֹּאת. עֲכָשׂוּ אֲנַחְנוּ בְּא' שֶׁכֵּבֵט, הָיָה יַעֲלֶה

א' שָׁבַט מֵרֵאשִׁי הַשָּׁנָה זֶה מֵאָה עֶשְׂרִים יוֹם. הִיָּה פְעָמִים חֲדָשִׁים חֲסָרִים זֶה מִתְחִיל בְּעָרֵב רֵאשִׁי הַשָּׁנָה כָּבֵד, מִתְחִילִים כָּבֵד בְּכ"ח, זֶה הַפְתִּיחָה, וְלָכֵן צְרִיכִים פְתִיחָה, וְצְרִיכִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְעוֹלָם, וְאַחֲרֵי זֶה צְרִיכִים עוֹד שְׁלֹשִׁים יוֹם לִיתוּמִים, וְנוֹתְנִים שְׁלֹשִׁים יוֹם לְחַפֵּשׁ כֶּסֶף, שְׁלֹשִׁים יוֹם לְחַפֵּשׁ מוֹכֵר, לְחַפֵּשׁ קוֹנֵה, וְהַקּוֹנֵה גַם אֵין לוֹ כֶּסֶף, וְכֵה מַחֲכִים עַד א' שָׁבַט, וְכֵה בֵּא' שָׁבַט כָּבֵד הַכֹּל נִמְתָּק. בֵּא עָרֵב רֵאשִׁי הַשָּׁנָה, עֲכָשִׂי אֲנַחְנוּ בְּעָרֵב רֵאשִׁי הַשָּׁנָה, הַמְהַרִּי"ק מִסְבִּיר מֵה זֶה רֵאשִׁי הַשָּׁנָה, אֲנָשִׁים לֹא יוֹדְעִים אֶת הַסּוּד שֶׁל עָרֵב רֵאשִׁי הַשָּׁנָה, מִסְבִּיר הַמְהַרִּי"ק הַקְּדוֹשׁ, ר' יוֹסֵף מְקוֹלוֹן הוּא הִיָּה צְרִיף לְהִיּוֹת מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, הוּא אוֹמֵר הִיָּה לוֹ רֵאשִׁי הַשָּׁנָה, וְהִיָּה לוֹ כֵּה הַתְּגָלוֹת, הִיָּה הַתְּגָלוֹת כְּמוֹ הַתְּגָלוֹת שֶׁל שְׁבֻעוֹת שְׁהִיָּה לְבֵית יוֹסֵף.

שְׁלֵבִית יוֹסֵף הַתְּגָלוֹת כָּל פְּמִלְיָה שֶׁל מְעָלָה, הוּא אוֹמֵר לְמָה לֹא הִיִּיתֶם עֹשְׂרֵה? לְמָה הִיִּיתֶם שְׁבָעָה? הוּא אוֹמֵר, כֵּן בְּמִקְוֵה מְצָאנוּ עוֹד שְׁלֹשָׁה, לְמָה לֹא הִבַּאתֶם אוֹתָם? רְאִיתֶם בְּמִקְוֵה לְמָה לֹא הִבַּאתֶם אוֹתָם? אֲזַי הִיָּה הַגְּאוּלָּה, זֶה הִיָּה רֵגַע שֶׁל גְּאוּלָּה, רֵגַע שְׁהִיָּה צְרִיף לְהִיּוֹת גְּאוּלָּה מִמֶּשׁ עֲכָשִׂי. זֶה הִיָּה רֵאשִׁי הַשָּׁנָה, זֶה רֵגַע שֶׁל גְּאוּלָּה. עֲכָשִׂי יוֹרֵד כֵּה תִינּוֹק, כֵּה תִינּוֹק קְדוֹשׁ, מִי שְׁמוּהֵל אוֹתוֹ

אֲזַי וְיִבּוֹא מֶלֶךְ עָרֵד עָרֵד גִּימְטְרִיא רַחֵל לָאָה, אוֹמֵר רַבִּי נִתֵּן בְּלִקוּטֵי הַלְכוֹת (שְׁלִיחַת הַי"ו) שְׁבָרַגַע שְׁחָשְׁבוּ שְׁאֵהָרֵן נִפְטָר כִּי רָאוּ אֶת הַמְטָה, אֲפִילוֹ אֶתָּה רֹאָה אֶת הַמְטָה הוּא לֹא נִפְטָר, אֵין דְּבָר כֵּה, מִיָּד הִגִּיעַ הַכְּנַעֲנִי, כִּי הִצְדִּיק נִמְצָא, הִצְדִּיק הוֹלֵךְ אֶתָּנוּ, הִצְדִּיק רֹקֵד אֶתָּנוּ, הִצְדִּיק לֹא עוֹזֵב אוֹתָנוּ שְׁנִיָּה אַחַת. וּמִשָּׁה וְאֵהָרֵן נִמְצָאִים אֶתָּנוּ, וְהוֹלְכִים לְפָנֵינוּ "מִשָּׁה וְאֵהָרֵן בְּכַהֲנֵינוּ וְשְׁמוּאֵל בְּקִרְאֵי שְׁמוֹ" (תְּהִלִּים 138) כִּי חֲנָה הַתְּפִלָּה שְׁהִיָּה לָהּ בֶּן שְׁשָׁקוֹל כְּמִשָּׁה וְאֵהָרֵן, "מִשָּׁה וְאֵהָרֵן בְּכַהֲנֵינוּ וְשְׁמוּאֵל בְּקִרְאֵי שְׁמוֹ". כָּל הָעֲבוּדָה זֶה לְהִגִּיעַ לְדֶרְגָה שֶׁל מִשָּׁה וְאֵהָרֵן בְּכַהֲנֵינוּ וְשְׁמוּאֵל בְּקִרְאֵי שְׁמוֹ, לָכֵן שְׁמוּאֵל הִנְבִּיא הוּא זֵכָה לְמָה שֶׁלֹּא זֵכָה אֶף אַחַד.

"וְשֵׁם אִשְׁתְּ עִמְרָם יוֹכְבֵד בַּת לְוִי אֲשֶׁר יִלְדָה אֶתָּה לְלוִי" (בְּמִדְבָר 16 טו), כְּתוּב שְׁיוֹכְבֵד יִלְדָה אֶת לְוִי, מֵה זֶה "אֲשֶׁר יִלְדָה לְלוִי"? כְּלוּמַר הִיא יִלְדָה אֶת לְוִי, מִשָּׁה יִלֵּד אֶת יוֹכְבֵד, וְיוֹכְבֵד יִלְדָה אֶת לְוִי אֲבִיָּה, כִּי הַתִּינּוֹק הוּא מִיָּלֵד אֶת הָאָמָא, הָאָמָא, לָכֵן כְּתוּב שְׁיוֹכְבֵד יִלְדָה אֶת לְוִי, וּמִשָּׁה יִלֵּד אֶת יוֹכְבֵד, כִּי זֶה הַכֹּל הַפּוֹךְ. כְּשֶׁאֲנַחְנוּ עוֹשִׂים בְּרִית, הַתִּינּוֹק הוּא מִיָּלֵד אֶת הָאָמָא, זֶה בְּדִיּוֹק הַפּוֹךְ הַתִּינּוֹק הַקְּדוֹשׁ וְהַטְּהוֹר שְׁעֲכָשִׂי מִיָּלִידִים אוֹתוֹ, הוּא מִיָּלֵד אֶת הָאָמָא, הוּא זוֹכֵה לְיִלֵּד אֶת הָאָמָא, וְזֶה א' שָׁבַט אַחֲרֵי מֵאָה עֶשְׂרִים יוֹם,

כתיב "ויחן את פני העיר" ודרשו חז"ל בשבת (לג ע"א) חד אמר מטבע תקן להם וחד אמר מרחצאות תקן להם, הינו הך ולא פליגי.

(בבבא ש"ת ל, ג) כתוב על יעקב "ויפרץ האיש מאד מאד עזים מביאים זאבים, עזים מביאים דבים, כמו אצל רבי חנינא בן דוסא (במגילת סו, ע"א). זה אומרת הגמרא (בבא מציעא ק"ו ע"א) שמדברת במקרה שנתן בעל הבית לשומר את עזיו ועזבם הרועה והגיע ארי וטרף בהם שאומר הרועה לבעל הבית הרי אף אם הייתי שם וכי היה בכחי לעמוד כנגד ארי שהוא - בעל הבהמות אומר לשומר תראה אני מתפלל שתהיה כמו דוד המלך שנצח גם את הארי וגם את הדיב ועל פו פיון שבזכות תפלתו יכל הרועה לנצח את האריה אם פו אשם הרועה שעזבם וחיב לשלם, הוא השומר אומר אני מתפלל שאני אהיה כמו רבי חנינא בן דוסא והכבשים שהבאת לי היו ונצחו לך את הדיבים, ואומרת הגמרא שאומרים שלא שלדגת דוד יכול לזכות שיזכה לנצח את הארי ואת הדיב אבל לדגת רבי חנינא בן דוסא לא יכול לזכות ועל פו תיב הרועה. רואים שלהגיע לדגת רבי חנינא בן דוסא יותר קשה מאשר של דוד המלך, דוד המלך נצח את הארי ואת הדיב, ארבע אריות שלושה דבים, והוא רבי חנינא בן דוסא עזים מביאים דבים בקרניהם.

כל זה הגמרא ב (בבא מציעא דף ק"ו עמוד א' זה מה שאומר המהרי"ק בשרש ג', המהרי"ק ידע את הכל, המהרי"ק ראה את הכל, ראה מסוף העולם ועד

הוא יזכה להיות משיח בן יוסף, או משיח בן דוד, זה רגע של גאולה.

הוא אומר בפרשת פינחס "ושם אשת עמרם יוכבד בת לוי אשר ילדה אתה ללוי" (במדבר כו ט) יוכבד ילדה ללוי! האמא של יוכבד ילדה את יוכבד! לא. כתוב, אלא כתוב בפרשת שמות "ויקח עמרם את יוכבד ודתו", וכתוב בפרשת פינחס "יוכבד אשר ילדה ללוי" מה זה ילדה ללוי? היא ילדה את לוי אביה? אם כן גם משה ילד את יוכבד? אבל זה האמת שיוכבד ילדה את לוי, כי יוכבד חיה עד גיל מאתים חמשים. יוכבד הייתה יותר צדיקה מלוי, יוכבד הביאה את משה, לא לוי הביא את משה.

כי לוי היה צריך להביא את משה. אם לוי לא היה הורג את אנשי שכם, הוא היה מביא את משה, הוא ודאי היה מביא את משה, רק הוא לא שמע בקול יעקב אבינו, הוא היה קנאי, הוא הלך להרוג את כל אנשי שכם. היתה צריך לעשות הסכם עם בני העיר שפיון שפשונו פשעו נורא שלקחו את דינה ויהרגו, תהרג את שכם, תהרג את חמור אבל לא את כל בני העיר. אליעזר קראו לו חמור הוא רקד כל הלילה, קראו לו חמור בן חמור הוא רקד שלושה ימים שלושה לילות, הוא לא הפסיק לרקד, הוא נכנס עם הגוף לגן עדן, אברהם הוריד לו את החמור שבתוכו. לוי תהרג רק את שכם בן חמור למה אתה הורג את כל העיר כלה?! הרביה כותב בתורה כ"ג שיעקב היה בשכם

עוד שתי דקות, אדם מִפְרָפֵר שְׁתֵּי דקות, חֲמֵשׁ דקות הכי הרבה, הכי הרבה שְׁלוֹשׁ, או כִּמְהָ הוּא יְכוּל לְחִיּוֹת בְּלֵי שְׁתֵּי סִמְנִים? מִי יִדְבִּיק לוֹ? מִי יָבִיא לוֹ עֲכָשְׁיוֹ אֲחַ שְׁיִטְפֵּל בוֹ? מִי יָבִיא עֲכָשְׁיוֹ רוּפָא? אֵיךְ יִגִיעַ לוֹ דְבַק בְּכִיס? מִי הוֹלֵךְ עִם דְבַק בְּכִיס? אִז מַה הַדִּין? אִם רוֹאִים שֶׁהוּא בּוֹרַח וְהַבּוֹרַח וְהַרוֹדֵף נִכְסִים לְחַדֵּר וְרוֹאִים אֶת הַבּוֹרַח שְׁחוּט בְּשֵׁנֵי סִמְנָיו, אִז מְעִידִים עָלָיו שְׁמַת, לְהַתִּיר אֶת אִשְׁתּוֹ, אֲבָל לֹא דָנִים אֶת הַרוֹדֵף כְּרוּצָח, אֲנַחְנוּ פּוֹסְקִים לְהִלְכָה שֶׁהוּא זֶה שְׁשַׁחַט אוֹתוֹ לֹא גוֹלָה עַל יְדוֹ, הוּא לֹא הוֹלֵךְ לְגִלוֹת, אָדָם שְׁחַט שְׁתֵּי סִמְנִים בְּחֶבְרֵי הוּא לֹא הוֹלֵךְ לְגִלוֹת כִּינּוּ שְׁאֵפִילוֹ שְׁשַׁחַטוֹ אוֹתוֹ שְׁנֵי סִמְנָיו אִם לֹא הִיָּה מִשְׁתוּלֵל הִיָּה יְכוּל לְהַצִּיל אֶת עַצְמוֹ וְכִינּוּ שֶׁהִשְׁתוּלֵל הוּא מֵת אִם כֵּן בִּפְעֵל הוּא הִרַג אֶת עַצְמוֹ.

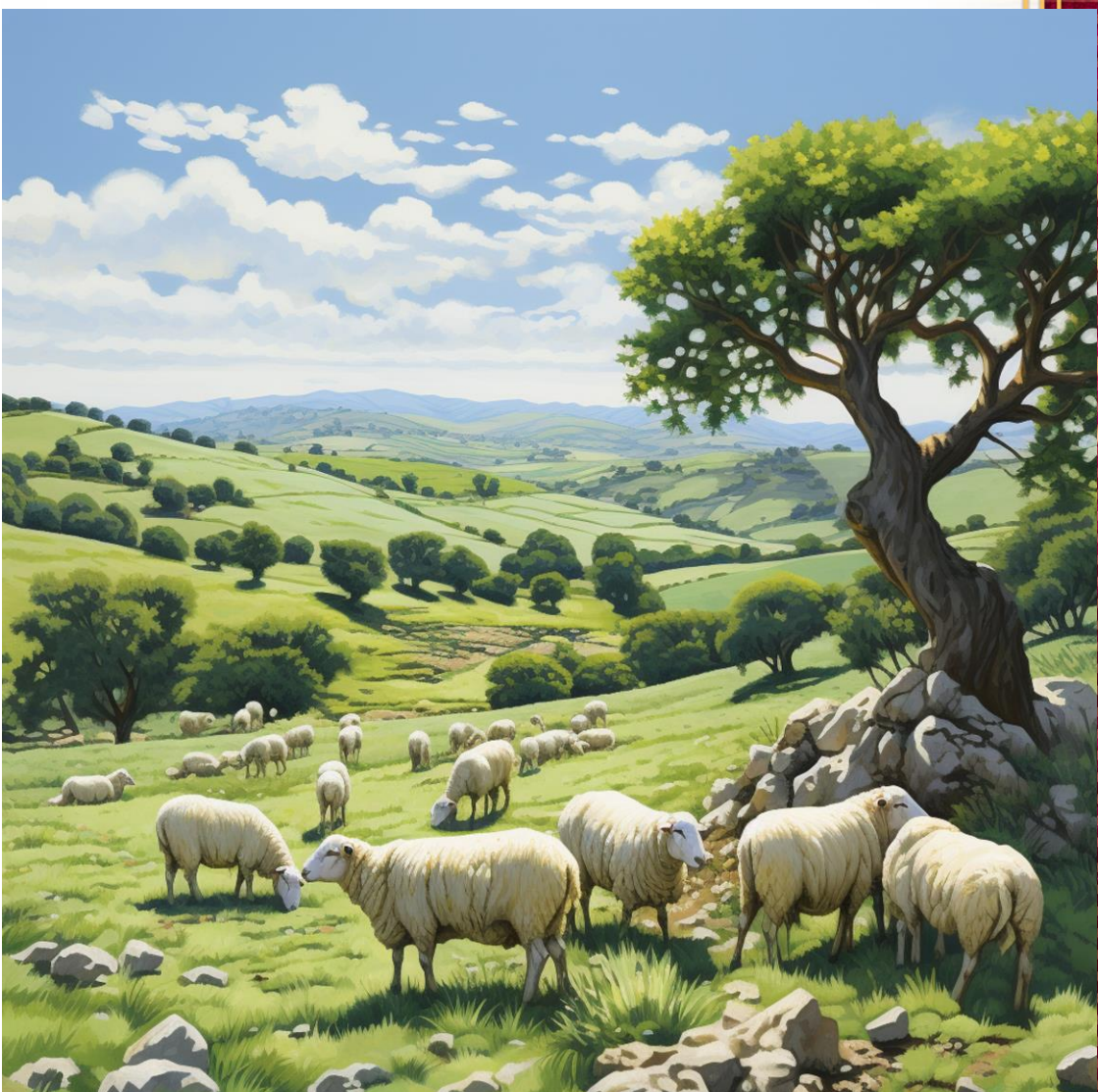
כֵּן זֶה אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים עֲכָשְׁיוֹ בְּקִצּוֹת הַחֹשֶׁן, בְּמַהֲרָיִי מְקוּלוֹן, אֲנַחְנוּ רוֹאִים עֲכָשְׁיוֹ אֶת כּוֹלָם פּוֹסְקִים אוֹתוֹ דְבַר. וְהַשֵּׁף אוֹמֵר שְׁאִין דְבַר כִּזֶּה יֵאוֹשׁ בְּ(חֹשֶׁן מִשְׁפַּט סִּימָן) שֵׁנִיח (סִימָן סֵטוֹ א'), אִין מְשַׁג כִּזֶּה שֶׁל יֵאוֹשׁ, לֹא הִיָּה וְלֹא יִהְיֶה, אָדָם לֹא מַתְיָאֵשׁ אִף פַּעַם, רַק הַתּוֹרָה הַפְּקִירָה, כִּי נַעֲשֶׂה כְּזוֹטוֹ שֶׁל יָם, כְּזוֹטוֹ שֶׁל נְהַר, הַתּוֹרָה פְּסָקָה שְׁזֶה יֵאוֹשׁ, אֲבָל הוּא לֹא מַתְיָאֵשׁ, אוֹמְרַת הַגְּמָרָא (כְּבִיא מְצִינָא פְּרַק אֵילוּ מְצִיאוֹת) בְּדָף כּו עֲמוּד ב' שְׁאֵפִילוֹ הוּא צוּעֵק, זֶה לֹא יַעֲזֹר, כִּי הַתּוֹרָה הַפְּקִירָה, הַתּוֹרָה מִפְּקִירָה אֶת זֶה, אֲבָל הוּא לֹא מַתְיָאֵשׁ, אָדָם יוֹדֵעַ שֵׁשׁ סִמְנִים, הוּא לֹא מַתְיָאֵשׁ.

סוּפוֹ, מְסָבִיר לָנוּ אֶת הַסוּד שֶׁל הַגְּמָרָא בְּק"ו עֲמוּד א', הוֹיכּוּחַ בֵּין הַשׁוֹמֵר לְבַעַל הַצֵּאָן שְׁזֶה וְכוּחַ לְהִלְכָה מִי מְשַׁלֵּם? הַשׁוֹמֵר מְשַׁלֵּם אוֹ הַבַּעַל הַבֵּית מְשַׁלֵּם, אִם כְּאוֹ דְבִים וְטָרְפוֹ אֶת הַצֵּאָן, כְּאוֹ הַזְּאֵבִים וְטָרְפוֹ אֶת הַכְּבָשִׁים, הַשׁוֹמֵר אוֹמֵר לְבַעַל הַבְּהֵמוֹת תִּגִּיד לִי אֶתְּהָ בְּרִסְלָב, אֶתְּהָ שׁוּבוּ בָנִים, אֶתְּהָ הוֹלֵךְ לְשֹׂדֵה אוֹ תִתְפַּלֵּל כְּכֹר שְׁהַעֲזִים יְבִיאוּ דְבִים, שְׁהַעֲזִים יִנְצַחוּ אֶת הַדְּבִים, שְׁכָל עֵז תִּנְצַח דָּב, זֶה תַעֲשֶׂה אֵל תִּהְיֶה לִי בְטָלָן, אֶתְּהָ הוֹלֵךְ לְשֹׂדֵה עַל מַה אֶתְּהָ מְסַתְּכָל שָׁם? עַל הַנְּמָלִים שְׁעוֹבְרִים, עַל מַה אֶתְּהָ מְסַתְּכָל? עַל פְּרָפְרִים? תַּתְּבוּדָד, תַּתְּפַלֵּל, תַּצְעַק לָהּ, אוֹ הַעֲזִים יְבִיאוּ דְבִים, אֶתְּהָ לֹא צוּעֵק לָהּ. אוֹמֵר בַּעַל הַבֵּית לְשׁוֹמֵר תְּסַלַח לִי, אֲנִי אֵין לִי כֹחַ, מַה אֲנִי אַעֲשֶׂה, אֲנִי לֹא יְכוּל לְהַתְּרַכּוּ בְּשְׁתֵּי דְבָרִים, אֲנִי מְסַתְּכָל עַל הַפְּרָפְרִים, עַל הַצְּפוּרִים, בְּאֶמֶת אֶתְּהָ צוּדֵק אִם הִיִּיתִי מִתְּפַלֵּל כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ אוֹ הַעֲזִים הִיוּ מְבִיאִים דְבִים, אוֹ אוֹמֵר הַשׁוֹמֵר אוֹ מַה אֲנִי אֲשֶׁם לָךְ שְׁאֶתְּהָ לֹא מִתְּפַלֵּל כְּרֵאוּי שְׁהַעֲזִים יְבִיאוּ דְבִים, כֵּן זֶה הַגְּמָרָא מְדַבֵּרַת (ע"ב) בְּק"ו עֲמוּד א', זֶה גְּמָרָא נוֹרָאָה.

כֵּן הַדִּין שֶׁל יֵאוֹשׁ נִמְצָא בְּגִישִׁין ע"א. כֵּן זֶה זֶה (בְּסִימָן) ר"נ הַקְּצוֹת הַחֹשֶׁן אָרוּךְ, הוּא חוֹקֵר כִּזֶּה מְדוּעַ אִם שְׁחַטוֹ לוֹ שְׁנֵי סִמְנִים אָדָם נִקְרָא חֵי, הִרִי הוּא יְמוֹת תוֹךְ חֲמֵשׁ דקות, עוֹד שְׁלֵשׁ,

זֶה הַסּוּד שֶׁל א' שֶׁבֶט, חוֹדֵשׁ הַשִּׁירָה,
לְכֵן שֶׁבֶט זֶה חוֹדֵשׁ הַשִּׁירָה עַל שֵׁם
שִׁירַת הַיָּם שֶׁקִּוְרָאִים בּוֹ בְּשַׁבַּת שִׁירָה פְּרֻשֶׁת
בְּשִׁלַּח וּמִנֵּהג יִשְׂרָאֵל לִפְזֹר אֶכָּל לַצִּפְרִים בְּשַׁבַּת
זוֹ אַף עַל פִּי שֶׁבְּכָל שַׁבַּת אֶסוּר לְהֵאֱכִיל צִפְרִים
שְׂאִין מִזִּנְוִתֵיהֶן עֲלֵיהֶן, כִּי הַצִּפְרִים שָׂרוּ.

רוֹטְשִׁילְד נִסְגֵר בְּכִסְפֶּת שְׁלוֹ הוּא הָיָה
צָרִיךְ לְשִׁכַּב וְלַעֲשׂוֹת הַתְּבוּדוֹת, וְאִז
הָיָה נֶצֶל, אוּלַם הוּא לֹא עָשָׂה כֶּן אֶלָּא מֵרֵב לַחֵץ
הוּא דָּפַק אֶת רֵאשׁוֹ בְּקִיר וְנָסָה לְצֹאת וְעַל יְדֵי
זֶה הוּא נִפְטָר. תְּנוּחַ לֹא לְדָפַק בְּקִיר עַד
זֶכֶד דָּם, עַד שֶׁהָרֵאשׁ הַתְּפוּצֵץ לוֹ, לְמָה
אֶתָּה דוֹפֵק אֶת הָרֵאשׁ בְּקִיר? תִּרְקַד
תִּשְׁמַח תִּשִּׁיר.

חוספות ממורינו הרב שליט"א

תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מההרגשת תענוג נשמי הנה שהוא מהצרת משכא דחנא, וכך יאמר. וראנה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו הענינים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ויתר יותר מתענוג נשמי הנה, אך זהו שיהיה דובר אמת בלבבו ושהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת נמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

שכחי הר"ן יז

גם אמר שתענוג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת זיווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה הנה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב במל לבדו בחדר או שוכב על ממתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, ודמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו איש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם ויתברך שזכר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם ויתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב במל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יהרהר בנזכר לעיל, ועוד זכרון אם יענו אותו כל אומות העולם בכל ענינים קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, וסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובה יצא ידי חוב קריאת שמע ותפלה בדין.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש וזיווג בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג נשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיכף וכמד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו

קדושת הבְּרֵשֶׁה

| מי ומי |

ההלכים" זה גימטריה בן נון וכלב! אריה, כי יהושע וכלב היו אריה שבמרכבה, אדם מאמין בצדיק הוא נהפך לאריה שבמרכבה.

ה' אומר למשה ראיית בן אדם שנהיה אלם חרש ומשה ברה, ראיתי עורים ראיתי חרשים, מה אתה בורח כולם יהיו חרשים ועורים ואלמים אתה לך די לך כבר לך השם תמיד רוצה לקחת אותי משה עומד והוא מתוכח עם ה' זה לא מובן מילא אדם מתוכח עם החבר ואומר אני לא ראוי אבל פה משה מתוכח עם ה' לא קיים דבר כזה בעולם רק משה יכול לעשות את. זה שבט ראובן התנכחו לא האמינו במשה הפסידו את המלכות הפסידו

1 בעל הטורים שמות י, ח

מי ומי ההולכים. אמר פרעה למשה מה אתם מבקשים כל כך ללכת וכי אתם סבורים ליכנס לארץ, מי ומי ההולכים (ליכנס לארץ) כי כולם ימותו במדבר חוץ מיהושע וכלב. מי ומי ההלכים בגימטריה כלב וכן נון. והשיבו משה, בנערינו ובוקנינו נלך כי לא נגזרה גזירה לא על פחות מבן ד' ולא על יתר מבן ס':

"לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשם גם מאז דברך אל עבדך" אני לא יודע לדבר לא יודע לנאם אני כולי מוגמגם, כי אדם בא לעולם רק בשביל דבר אחד "איש וביתו באו" אדם בא לעולם רק בשביל להביא עוד מליון נשמות, שש מאות אלף בכרס אחד, כי כל לידה נולדו שש מאות אלף. הילקוט שמעוני כותב שכל לידה ילדו שש מאות אלף ועם ישראל הכפיל את עצמו משש מאות אלף לשלש מאות ששים מליארד אבל הם לא רצו לצאת ממצרים, הצדיק אומר לצאת אבל הם לא שומעים בקול הצדיק, ובסוף יצאו רק אחד מששים רבוא כמו יהושע וכלב, יש מחלוקת אם זה אחד מששים רבוא או שתים מששים רבוא.

"מי ומי ההלכים" (שמות י, ח), פרעה היה לו רוח הקודש פרעה ראה מסוף העולם ועד סופו פרעה ראה כל מה שיהיה, הוא אמר מי יכנס לארץ יהושע וכלב "מי ומי ההלכים"? "מי ומי

קדושת הצדיקים

| יארצייט השפת אמת |

יארצייט של השפת אמת ה' שבט, ביארצייט של השפת אמת אפשר לפעול את כל הישועות בעולם. ביום שישי זה ה' שבט אז צריכים לדעת שמהשקיעה של יום חמישי אפשר לפעול את כל הישועות בעולם ולהביא את משיח בן דוד ונזכה לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

| יארצייט הרב כדורי |

היום זה היארצייט של הר' יצחק כדורי שהוא הנה כדור כי העולם הוא כדור, ולכן הוא הנה הר' יצחק כדורי הצדיק הכי גדול בדור, הוא הנה נשמת רבינו שירדה לעולם וכל אחד יעלה עכשיו על הציון שלו.

קדושת הצדיק

| לפרסם את הצדיק |

מנהג על ידו! מדוע אדם חולה? כי הוא לא יודע שהצדיק מנהיג את העולם! הוא חושב שהעולם ככה, זה הפקר, זה מעצמו, זה טבע, זה עולם כמנהגו נוהג, עולם לא כמנהגו נוהג! הצדיק משגיח על כל תנועה ועל כל מחשבה! וברגע שאדם עושה תשובה מיד הוא משגיח עליו, אם הוא לא עושה תשובה הוא מיד נהיה חולה, מרגיש כאבי בטן, כי הוא חושב שכבר העולם הפקר, הוא רוצה לעשות מה שהוא רוצה. (בקולות וברקים, שמות)

הצדיק לא נפטר! צדיק יסוד עולם, ויחי יעקב" (בראשית מז, כח) "וינע ויאסף אל עמיו" (שם מט, לג) לא כתוב וימת כי הצדיק לא נפטר לעולם, אין דבר כזה שהצדיק נפטר! הצדיק לא נפטר! צדיק חי וקיים! רבינו חי וקיים! רבינו הולך אתנו לכל מקום! רבינו שומר עלינו! רבינו נלחם למעננו! כי כל העגלן זה לפרסם שהצדיק יסוד עולם, שכל העולם

הינדודים

| בת שבע |

לא משנה כל זה גמרא (סנהדרין) ע עמוד ב/
אתם לא לומדים גמרא שובו בנים, לא פשוט
(בת פרעה) הפלה הזעיקה נידת שוטרים
נידות לא פשוט. בת שבע הרביצה לעוד כמה
ילדים שקמו מאחר דברתי אתה אמרתי לה
זה לא הדרך.

שלמה המלך, אמו בת שבע עשתה לו חורים
בראש, שני אמבולנסים, אז מה אם קם
מאחר? יש לה נעלים הכי טובות נתנה לו
בראש הראש שלו נפתח, מה הפרוש להרביץ
לילד? מה הפרוש??? אפילו בת שבע

קדושת הבית

| ללמוד עם האשה |

את השעורי תורה, את השעורים, על יוסי בן
יועזר, ועל יוסף מוקיד שבת, איך שהוא זכה
שהוא מצא מרגלית, ואיך יוסי בן יועזר מצא
מרגלית הבן שלו, ואיך היא אמרה לו תלך
לבית המקדש עם זה.

אדם צריך לקרא עם אשתו את כל עין
יעקב, זה הכל אנדות, כל המדרשים, את כל
הספורים, וככה היא מקבלת יראת שמים,
וככה יהיה הילד שיתעבד בה, והיא גם שומעת

קדושת המידות

| לימדו תורה |

לגמור חגיגה ביום אחד, זה הכל אנדטות על רבי אלעזר בן ערך שהוא ישב ללמד תורה, והאש ליהטה סביבו, הוא ירד מהממור, רבי אלעזר בן ערך, והיה רבי הושע, הם ירדו מהממורים והתלישו ופתאום התחילה אש ללהט סביבם, כשהם באו לרבי יוחנן עד ליבנה אז הוא אמר להם אני ראיתי - גם אני הייתי אתכם, ראיתי את הכל, היינו בהר סיני, פתאם הגיע הרוח נשאה אותנו להר סיני.

כשאדם לומד תורה הוא בהר סיני, כל יום אנחנו בהר סיני, כל דקה אנחנו בהר סיני, לא צריך כלום יש לנו את הר סיני אז מה צריך, חמש שמות יש להר סיני, הרב, סיני, מדבר פארן - שפרו ורבו ישראל שם, מדבר צין, שירדה שנאה לאמות העולם על עם ישראל, יש חמש שמות למדבר, מדבר קדמות, מדבר צין, מדבר פארן, מדבר סיני, יש תורה, הם מרגישים שהתורה זה משהו עליון.

בבית לא לומדים, רש"י אומר שבני ארץ ישראל הלכו לבבל ובני בבל הלכו לארץ ישראל, כי אדם לא יכול ללמד בבית, בבית יש אכל ויש מטות ויש ככה, אדם כדי ללמד, אדם צריך לצאת מהבית, "צא ולמד" צא, צא מהבית.

זה כל הענין של א' שבט "הואיל משה באר את התורה הזאת באר היטב", היטב זה שבעים, כתוב בכי תבא המלה היטב, ה' זה חמש, ה' זה 15, והיט' זה עשרים וארבע, היטב זה עשרים ויש, $70 = 26 + 24 + 15 + 5$. אדם בא לעולם בשביל הואיל משה באר את התורה היטב, בשבעים לשון, זה הלך מסוף העולם ועד סופו, כלם רצו וזכו לשמע את הקולות של משה רבנו, את הקולות, את הברקים.

רבי יוחנן בן עזיאל היה מקרף באש, רבי אלעזר בן ערך היה מקרף באש, כתוב בחגיגה, צריך

קדושת החרדל

לפני חרדל.

| סוגיית חרדל ודבורים |

הרמב"ם אומר שהדבש נהיה חריר, אם הם אוכלים חרדל אז זה מקלקל את הדבש, הנמרא אומרת שהם אוכלות את הדבש, ופרוש שלישי שכשהם ברגע שהם מריחות את חרדל מתבטל להם הפריה ורביה, אז הם לא מביאות דורות חדשים, אז צריכים לראות שהם יביאו דורות חדשים, העקר זה להביא דורות חדשים. (בקולות וברקים, וארא

כל העבודה זה לימוד בעיון, אדם מגדל פאות מגדל זקן, אבל הרבה אמר - לנצח את היצר הרע יש רק על ידי לימוד בעיון, ללמוד על הדבורים והחרדל (בבא בתרא יח ע"א), לפי רבי יוסי הדבורים זה המזיק אבל אף על פי כן מרחיקים את החרדל, שני טפחים צריכים להרחיק את החרדל, אפילו שדבורים הם המזיק אבל החרדל משפיע על איכות הדבורים, כי דבש יש לו חשיבות

ארה"ב ובריטניה ירטו בים האדום 21 כטב"מים וטילים שנורו מתימן

צבא ארה"ב פרסם הלילה כי ספינות אמריקאיות ובריטיות ירטו 21 כטב"מים וטילים שנורו מתימן. בין 21 השיגורים, נורו 18 כטב"מים, שני טילי שיט נגד ספינות וטיל בליסטי נגד ספינות. הבוקר מפרסם דובר צה"ל על נפילתו אמש במרכז עזה של החובש הקרבי רס"ל אלקנה נויילנדר, בן 24 מאפרת

ההסלמה בצפון: בתי חולים נערכים לאלפי נפגעים

בתי החולים בצפון הונחו להיערך למצב שבו יתפקדו למשך ימים שלמים ללא אספקת ציוד, תרופות ומזון. בישראל נערכים גם לפגיעה בצוותים רפואיים, ומכינים עתודת רופאים יהודים מחו"ל. שבעת אלפים רופאים יהודים הביעו רצון להתנדב ולעזור

בלינקן לבכירים בישראל: "צריך חזון מדיני יותר גדול"

שר החוץ האמריקני העביר ביקורת נוקבת לגבי הסוגייה הפלסטינית ברצועת עזה. לדבריו, "לא ניתן לטאטא את הסוגייה מתחת לשולחן" ויש למצוא לה פתרון מיידי

השגריר הסעודי בבריטניה: מעוניינים בנורמליזציה עם ישראל

שגריר סעודיה בבריטניה, הנסיך חאלד אמר כי מדינתו מעוניינת בנרמול היחסים עם ישראל אחרי המלחמה. יחד עם זאת הדגיש כי "כל עסקה חייבת להוביל להקמת מדינה פלסטינית"

כך אירע הפיצוץ שהביא למותם של החיילים

לוחמי ההנדסה הניחו אתמול חומר נפץ במנהרה כדי לפוצץ אותה, טנק צה"לי זיהה איום וירה לעברו. אחד הפגזים פגע בעמוד חשמל והוביל להצתת חומר הנפץ שהביא למותם של החיילים

השר הבריטי: "חושש שישראל ביצעה פעולה שמפרה את החוק הבין-לאומי"

שר החוץ הבריטי קמרון יצא נגד ישראל ואמר כי הוא חושש שהיא ביצעה בעזה פעולות המנוגדות לחוק הבינלאומי. "היעוץ המשפטי קובע כי ישראל עד כה עומדת בחוק הבין-לאומי, אולם תקריות רבות נותרו עדיין בדין", אמר

ראש העירייה במכתב לראה"מ: "חלקו נשקים לתלמידי התיכונים"

ראש עיריית קריית גת יצא במכתב בו דרש "לבנות באופן מיידי תוכנית הכשרה מעשית לכלל תלמידי התיכונים בארץ לשימוש בנשק קצר וארוך, כחלק מההערכות האזרחית לשמירה על הבית"

ארה"ב שיגרה לירח חללית בלתי מאוישת

שיגור החללית 'פרגרין' הוא חלק מהתוכנית של נאס"א לשגר שוב בני אדם אל אדמת הירח. החללית נושאת על סיפונה 20 מכשירים מדעיים, חמישה מהם של נאס"א, שיחקרו את התנהגות המים על פני הירח. "זהו שחר של עידן חדש עבור אדמת הירח והאופן בו אנו חושבים על החלל"

נחשף: סוכן הולנדי חיבל במתקן הגרעיני באיראן

סוכן הולנדי, בשיתוף עם ה-CIA והמוסד, התקין את נגיף סטקסט במפעל העשרת האורניום האיראני בנתנז, ללא ידיעת ממשלת הולנד. הסוכן לא היה מודע למטרת הפעולה. זמן קצר לאחר מכן הוא נהרג בתאונת דרכים

משפחות הנופלים לרה"מ: "אין לכם שום מנדט לעצור עד להשלמת היעדים"

משפחות חללי צה"ל מפורום הגבורה שלחו הבוקר מכתב לראש הממשלה ולשרי הקבינט ובו הם דורשים מהממשלה לעמוד בייעדי המלחמה ולהשלים את המשימה שילדיהם החלו "אל תחמיצו את השעה להכרית את הרשע עד תומו"

מטורף: לא תאמינו מה השווי של אובדן המזון בישראל

הדו"ח השנתי של לקט ישראל חושף את היקף אובדן המזון השנתי בישראל | 2.6 מיליון טונות מזון אבדו בשנת 2022

רוסיה מטווחת את אוקראינה עם טילים היפרסוניים

נשיא רוסיה ולדימיר פוטין תוקף את אוקראינה עם טילים היפרסוניים. בגל התקיפות הקטלני האחרון של רוסיה ברחבי אוקראינה בו נהרגו רבים, רוסיה השתמשה בטיילים

היפרסוניים. בשנת 2023 נהרגו באוקראינה כמעט 300 רוסים כל יום

המטוס שדלתו עפה בטיסה נמנע מטיסות ארוכות מעל המים

לאחר שחלון ודלת במטוס בארה"ב התפוצצו זמן קצר לאחר ההמראה, מה שיצר חור שאילץ את הטייסים לבצע נחיתת חירום, מתברר כי חברת התעופה ידעה שיש בעיות למטוס. 174 הנוסעים וששת אנשי הצוות שלו לבשו מסכות חמצן ואיש לא נפצע פציעות רציניות בזמן נחיתת החירום

אנטישמיות ותאוריות קונספירציה: הנשק החדש של סין נגד המערב

סין משתמשת בשנאה אנטי-יהודית ככלי לדיפלומטיה אנטי-אמריקנית ואנטי-מערבית שלה. השוואות בין יהודים לנאצים נפוצות בסרטונים המתייחסים למלחמת ישראל-עזה באחת מפלטפורמות שיתוף הווידאו הגדולות במדינה הקומוניסטית

ניסים: שיעור הנפטרים מקרב החיילים שנפצעו הינו נמוך במיוחד

שיעור המתים מקרב כלל הנפגעים בתמרון הקרקעי הנוכחי בעזה הינו 6.7%. | מדובר במספר נמוך משמעותית מהממוצע בעולם וממלחמות קודמות אצלנו

רקטות שיכולות להגיע לצפון: המחרטה הגדולה ביותר שנחשפה

אותרה המחרטה הגדולה ביותר מתחילת הלחימה: אוגדה 36 בהכוונת אגף המודיעין השתלטה על מפעל תת קרקעי לייצור טילים שיכולים להגיע לצפון הארץ

חיסול חריג בסוריה: צה"ל התנקש באחראי הרקטות של חמאס במדינה

צה"ל חיסל בסוריה את האחראי לשיגורי הרקטות של ארגון הטרור חמאס מסוריה לשטח ישראל | בשעות הצהריים בכיר בחיזבאללה מפקד כח רדואן, חוסל בתקיפה ישראלית

נוסעים לאומן? שימו לב: גל קור כבד באוקראינה

חורף תשפ"ד באוקראינה: גל הכפור הכבד הפוקד את כל אירופה לא פוסח על אומן עיר הגעגועים של חסידי ברסלב בכל רחבי העולם. לקחי העבר מומלץ מאד שלא לשכור רכבים ולנהוג לבד במזג אוויר כזה

קצין סורי בכיר: מ-7 באוקטובר ישראל הפכה קטלנית

דיווח ברויטרס: ישראל שינתה אסטרטגיה מאז הטבח ב-7 באוקטובר, ומבצעת תקיפות קטלניות בסוריה נגד משלוחי נשק איראניים ומערכות הגנה אווירית. המקורות טוענים שבעבר נהג צה"ל לירות ירי אזהרה, אבל כעת "הם יורים בכולם ישירות - יורים כדי להרוג" | "אנחנו לא רוצים להכניס את עצמנו למצב של עימות או מלחמה גלויה עם ישראל", אמר קצין מודיעין סורי

גרמניה הציעה לפרוס כוחות גרמניים על הגבול - לבנון סרבה

שרת החוץ של גרמניה תגיע לביירות עם הצעה ישראלית לפריסת כוחות גרמניים על הגבול. על פי דיווחים, לבנון מתנגדת להצעה הישראלית לפרוס כוחות חירום עם סמכויות צבאיות

הצעה אמריקאית לאיראן להגיע להסדר שיקיף את כל האזור חטיבה 8 הסורית הנאמנה לרוסים מתפרסת מול גבול הגולן.

לאחר 124 שעות מתחת להריסות: יפנית בת 90 חולצה

אישה בשנות ה-90 לחייה חולצה מהריסות רעידת האדמה ביפן שאירעה לפני כשבוע ברמה של 7.6 בסולם ריכטר וגרמה נזק רב ליישובים בחצי האי נוטו

אין גבול: חבר הכנסת הצטרף לתביעה נגד ישראל בהאג

"זאת הפטריוטיות האמיתית – לא מלחמות נקם וקריאות להשמדה, לא שפיות דמים מיותרת, ולא הקרבת אזרחים שנחטפו וחיילים במלחמות שווא". חבר הכנסת עופר כסיף מנמק את החלטתו להצטרף לתביעות נגד ישראל בבית הדין בהאג

הפגיעה בבסיס האסטרטגי בהר מירון עיוורה את צה"ל?

אחרי המטח הכבד אמש לעבר יעדים אסטרטגים בצפון, בכירים בצה"ל אומרים כי "צריך לגבות מחיזבאללה מחירים הרבה יותר כואבים כדי להעביר אליו את הלחץ. פיקוד צפון עושה עבודה טובה במגבלות"

הרשות הפלסטינית משלמת למשפחות הטבח קצבה לכל החיים

אבו מאזן ממשיך להזרים כספים למימון טרור, כולל למחבלים שביצעו את מתקפת הטרור בשמחת תורה. התסכול של בידן מכך שישראל אינה מוכנה להעביר לרשות כספים – צריך להיות מופנה כלפי הרשות עצמה

בארה"ב דרשו את פירוק הממשלה הפלסטינית, אבו מאזן סירב

יו"ר הרשות הפלסטינית סירב לדרישת האמריקנים לפרק את ממשלתו ולהקים אחת חדשה במקומה. יחד עם זאת, אבו מאזן הגיע לקהיר כדי לקבל את תמיכתו של הנשיא א-סיסי בשלטונו

מיליציות איראניות פורסות נשק כבד במזרח סוריה מול הנוכחות הצבאית האמריקאית

מה קורה באזורים מהם יוצא צה"ל ברצועה? התשובה מדאיגה...

עיתון א-שרק אלאווסט הסעודי שאינו מאוהדי חמאס מתאר תמונה מדאיגה למה שקורה באזורים ברצועת עזה מהם נסוגים כוחות צה"ל. לפי הדיווח, הנסיגה מכמה אזורים וצירים בעיר עזה ובצפון הרצועה מאפשרת לפלסטינים שלא ברחו דרומה לנסות לחזור לבתיהם. מה שיותר חמור הוא שגורמים משירותי הביטחון של חמאס מתחילים להופיע באזורים אלה בלבוש אזרחי.

דיווח ערבי: בלייר גיבש עקרונות ראשוניים לפינוי מרצון של תושבי עזה

אירן חושפת משפחה חדשה של ספינות קטמרן התקפיות

הפיתוח הבו-זמני של הספינות שאהיד אבו מהדי אל-מוחדניס והן של הספינות שאהיד סולימאני, מעיד על גישתה של איראן לגיוון היכולות הימיות שלה

שכל מקום שנאמר וישב, בהכרח הוא לשון צער.

(מסיבה א' וישב תשכ"ה)

[ג]

מחלוקת יוסף והשבטים היה אם הצאן שנבראו מן המים חייבין שחיטה

ויבא יוסף את דיבתם רעה אל אביהם (שם, כ.). ופירש רש"י, שהיה מגיד לאביו שהיו אוכלים אבר מן החי, ע"ש. וכבר האריכו המפרשים (ע"י פרשת דרכים דרוש א') למעניתם לבאר במה נחלקו יוסף ואחיו, ועוד לאלוק מלין.

ונראה לבאר, בהקדם מה דאיתא במדרש (פרשה ע"ג ס"ו'), כך היה יעקב אבינו נותן את המקלות בשקות המים, והיתה בהמה באה לשתות ורואה את המקלות ונרתעת לאחוריה והזכר רובעה, והיתה יולדת כיוצא בו. אמר רבי הושעיא, נעשו המים זרע בתוך מעיהם, ולא היו חסירות אלא צורת הולד בלבד, ע"ש.

עוד זאת נקדים, דאיתא בגמרא (חולין כ"ז ע"ב), דרש עובר גלילאה, בהמה שנבראת מן היבשה הכשרה בשני סמנים, דגים שנבראו מן המים בולא כלום, ועוף שנברא מן הרקק הכשרו בסימן אחד, ע"ש. והנה צאנו של יעקב נבראו מן המים בדרך נס, ולא באו לא

מן הזכר ולא מן הנקבה, ומעתה יש מקום לומר דדין צאנם של יעקב שוה לדין הדגים, דכמו דמצינו בדגים שאינם צריכים שחיטה להיות שנבראו מן המים, הכי נמי יהיה מותר לאכול אותם הצאן אף בלא שחיטה, מכיון שנבראו מן המים.

אלא דהך מילתא מיתלי תליא בפלוגתת התנאים (ב"מ קט"ו ע"א) אי דרשינן טעמא דקרא או לא, דאי דרשינן טעמא דקרא, שפיר איכא למימר דלהכי ציוותה התורה לשחוט את הבהמה לפי שנבראת מן היבשה, ובכך צאנו של יעקב שנבראו מן המים דינם כדגים, אבל אי לא דרשינן טעמא דקרא, ליכא למימר כדברי עובר גלילאה, אלא כך גזרה חכמתו יתברך להיות הצאן מותרים רק בשחיטה, ועל כן גם הצאן של יעקב לא היה רשאי באכילה כי אם על ידי שחיטה.

ומעתה ניתן להאמר דבהכי נחלקו השבטי י-ה, שהם אכלו אבר מן החי מצאנו של יעקב, משום דסבירא להו דדרשינן טעמא דקרא, ועל כן צאנו של יעקב דינו כדגים דלא בעינן כלום, אבל יוסף היה סובר דלא דרשינן טעמא דקרא, ולכן הביא את דבתם רעה אל אביהם, שהם אוכלים אבר מן החי.

(ליל שב"ק וישלח תשכ"ו)

יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

ב"ה ניתן לקבל את הגליון "שביבי אור" עם השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

בת ים

נתיבות

רעננה

באר שבע

פתח תקוה

אשדוד

ביתר

בית שמש

דימונה

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

ובכן, מצווה אני
עליכם שתדפיסו
הספרים.
שיהיה יפוצו
מעיינותך
חוצה

שתהיו
חזקים
במזון
ברצון
ובטרח

מקיימים את צוואת
ר' נתן זיע"א
ומשתתפים בהדפסת והפצת ספריו של
מורינו הרב שליט"א
המגלה ומאיר את דרך
רבינו הקדוש והנורא
בעולם

ואמר
שחוקר
עסק
שלכם
יהיה
להדפיס
ספרים
יפוצו
מעיינותיך
חוצה

רק אני
מקווה
שדף
אחד
מספרי
רבינו
יהיה
תיקון
על

בהדפסת

7

ספרי מורינו הרב החדשים

תשע"ו

1

חלק ג'

שיעורים שנאמרו מהודש
שבט עד סוף השנה
רובם מתוך בור הכלא הנורא
בדרום אפריקה ובארץ ישראל

תשפ"ב

3

חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש
שנת השחרור!

תשפ"ג

3

חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש

לפרטים נוספים:

058-3289-318

ניתן להנציח מהדורות, חומשים, פרשות, וחודשים, להשתתף בהדפסת הספרים הקדושים.